

Γιώργος Μάρτης

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Γιώργος Μάρτης

ἡθαγενής

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Τίτλος: **Ηθαγενής**
Συγγραφέας: **Γιώργος Μάρτης**
Σειρά: **Ποίηση**
Σχέδια: **Γιώργος Μάρτης**
Άδεια διανομής: CC BY-NC-SA 4.0
ISBN: 978-618-00-5312-8

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται από τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και από τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η χωρίς γραπτή άδεια του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή οποιοδήποτε μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

© 2024 **Publika Εκδόσεις**
Ιερέως Δούση 13, Μαρούσι 151 24
τηλ: 210 8025150
site: <http://www.publika.gr>
email: info@publika.gr

➤ Το ψηφιακό βιβλίο διανέμεται **ελεύθερα και δωρεάν προς όλους**. Μπορείτε να το διαβάσετε σκανάροντας το QR code.

Για τη Νεφέλη
και τον Ορφέα

Oh me! Oh life! of the questions of these
recurring,
Of the endless trains of the faithless, of cities fill'd
with the foolish,
Of the empty and useless years of the rest, with
the rest me intertwined,

What good amid these, O me, O life?

Answer.

That you are here—that life exists and identity,
That the powerful play goes on, and you may
contribute a verse.

— **Walt Whitman**

Τεχν-άσματα

Τραγούδι, γίνε μυρωδιά, γίνε γεύση, γίνε μνήμη και
στάσου στο βλέφαρο και γίνε συνείδηση, ορμή,
παρηγοριά και δύναμη

Τεχνητή μου αγάπη

Τεχνητή μου αγάπη, φίλτρα όλη γεμάτη
Στην οθόνη σου κρύβεις, τη δική σου απάτη

Στη δική μου ιστορία, η μορφή μου δεν σώνει
Όσα φίλτρα κι αν βάλω, η ψυχή μου παγώνει

Βγες από το τσιγκέλι, κράτησε μου το χέρι
Ότι θάβεις στο χρόνο, πόνο μόνο θα φέρει

Θα σου έρθω το βράδυ, με βροχή να αστράφτει
Να σου δείξω πώς καίει, η φωτιά στο κατάρτι

Θα σου γράψω ένα στίχο, με ένα σπρέι στο τοίχο
Φυσική μου αγάπη, το φιλί σου να τύχω

Μες στο κόσμο θερίζει, μια χρόνια απάτη
Πως αξίζει το όνομα, ας σου βγει και το μάτι

Την οθόνη σου σβήσε, και μαζί μου προχώρα
Δεν χρειάζονται φίλτρα, στων ονείρων την χώρα.

Φουρτούνας

Δάγκανε σκληρά τα χείλη
Όρτσα Φουρτούνα τα πανιά
Πάνε κατακέφαλα στο κύμα
Στο καλντερίμι την ανηφοριά

Αψηλέ караβοκύρη κορμάτε
Ταγαριασμένε τι θα νοήσεις
Πολλά έχουν δει τα μάτια σου
Που ντρέπεσαι να μολοήσεις

Τσακισμένο είχες το σκαρί
Έξω από την Τραπεζούντα
Σουρώνεις τώρα τη ρακή
Γερασμένος απ' τη πούντα

Μπουχτισμένος στεριανός
Βαρέθηκες, κουράστηκες
Στο καφενέ σου προεστός
Το θάνατο περπάτησες

Φιλότιμο έχεις πάντερμο
Ντούρος δείχνεις πως γελάς
Το ραβδί αν πέσει κάτω
Σκύβεις μοναχός το βαστάς

Κανένα κερατά δεν θέλεις
Βοήθεια να του ζητείς

Κράτα μωρέ καπετάνιε
Βάρδα μην ντροπιαστείς

Σε σφάζουνε τα γηρατειά
Τα ρεύματα τα παλιά
Η ματιά σου κύμα αποζητά
Πανιά να βγάλεις ρωσικά

Με τις ψηλές μπότες σου
Την ανηφοριά ανεβαίνεις
Για μια στερνή φορά
Τη θάλασσα αγναντεύεις

Σαν έρθει η ώρα η καλή
Τον τοίχο θα κοιτάξεις
Με το ραβδί σου κουρασμένο
Το σώμα να διατάξεις

Θάλασσα είναι και η ζωή
Φουρτούνα και μας τσακίζει
Σαν έρθει η ώρα η τυφλή
Το κοντραμπάντο μας ζυγίζει

Το παιχνίδι σου αρχίζει

Το παιχνίδι σου αρχίζει, τον ήλιο του γκρεμίζει
Για δικό σου πόνο μόνο, τα δάχτυλα του σχίζει
Δες,
Βουνά θάλασσα βαδίζει, στη θύελλα σπαθίζει
Για δικό σου φόβο μόνο, τις ξεριές θερίζει

Λοξά βλέμματα ξορκίζει, τα νιάτα του φουρκίζει
Τον θόρυβο στον κόσμο σου, για σένα εξαφανίζει
Δες,
Στις πληγές φωτιά καπνίζει, τα κάστρα ξαναχτίζει
Απ' τα λευκά σου γόνατα, τα τάματα σκουπίζει

Μόνο μιας βδομάδας ρύζι, το στόμα του γεμίζει
Για δικό σου θρόνο μόνο, τα χείλη σου ραντίζει
Δες,
Την σκιά σου ξεσκονίζει, τον άνεμο αγγίζει
Με χρώματα στα χέρια του, τα μάτια σου φωτίζει

Μαύρη σφίγγα τον κεντρίζει, κι απ' τη ζωή χωρίζει
Για δικό σου χρόνο μόνο, στην λησμονιά σκορπίζει
Δες,
Σε γιαλό που δεν ελπίζει, σε βράχο που δακρύζει
Για δικό του φόνο μόνο, το παιχνίδι ξαναρχίζει

Χρυσό ξανθό γινάτι μου

Χρυσό ξανθό γινάτι
μου, απόκρυφο
διαμάντι
Τη νύχτα είσαι
θησαυρός, τη μέρα
είσαι φάρμάκι

Βήχω φουντώνω
ξαφνικά, σφίγγονται
οι χορδές μου
Φόβος κροταλίζει
αργά, τι κάνω εδώ θεέ
μου

Κρύο νερό κάμω να
πιώ, πικρό κρασί μου
δίνεις
Το βλέμμα σου
ηφαίστειο, στα βάθη
του με κλείνεις

Κρύβομαι άτσαλα στη
σιωπή, το λαιμό μου
να ξύσω
Της θηλιάς σου το
σημάδι, είναι αδύνατο
να σβήσω

Ο ήλιος σαν κελαηδά,
το χάδι σου πετρώνει
Κάρβουνο τα χέρια
σου, η γλώσσα σου
διπλώνει

Το χάραμα όμως
έρχεται, διαστρική
απόχη απλώνω
Νότες γλιστρώ στο
μπουλγκαρί, μελωδία
σου σκαρώνω

Αγκάθια έχεις στα
μαλλιά, στα νύχια σου
χλωρίνη
Κοντά σου όταν
βρίσκομαι, κερί που
τρεμοσβήνει

Αρώματα στολίζεις το
κορμί σου, τραγουδά
όλη η φύση
Δροσιά φυσά στα
μάτια σου, σονέτα
ακούγονται από τη
δύση

Κρυφό καρδιάς
παράπονο,
ακυβέρνητο καράβι
Το λιόγερμα είσαι
βάσανο, τη μέρα είσαι
ποτάμι

Ήλιε πλάγιασε στην
ανατολή, στάσου στον
ουρανό
Φεγγάρι φέξε τα
σπαρτά, να κλείσει
τον ασκό

Το βράδυ μου σε
λαχταρώ, στη
χαραυγή σε θάβω
Χάδι γλυκό ζητάς να
δεις, πικρή χολή σου
δίνω

Γιατί φως όταν
απλώνεται, έχω ζωή
υπνοβάτη
Και ξεκινάω απ' το
πρωί με ένα ξανθό
γινάτι

Λέξεις όσες να πω, το
ξέρω πως σε χάνω
Φεύγεις γλιστράς στη
σκέψη σου, πετάς και
δεν σε πιάνω

Πάμε πάλι

Άιντε μάγκες
Πάλι απ' τη αρχή
Πάμε πάλι, νωρίς με
την αυγή

Γειά σου Μάρκο
Πιάσε μια πενιά
Παίξε στο μπουζούκι
για τελευταία φορά

Ξύπνα φίλε
Ήρθε η στιγμή
Κάρφωσε στον τοίχο
την παιδική σου ευχή

Σήκω κούκλα
Κάνε μια στροφή
Ρίξε τα μαλλιά σου,
χόρεψε στη μουσική

Τρέχα αγόρι
Ράψε την πληγή
Πέτα από το
παράθυρο την
μουχλιασμένη γη

Μίλα γυναίκα
Βγες απ' τη σπηλιά
Φώτισε τον κάμπο,
συγκέντρωσε μαζί όλα
τα χωριά

Πάμε αλάνια
Αρπάξτε τη ζωή
Γελάστε πιο δυνατά
βράδυ και πρωί

Τρέξτε παιδιά
Αρπάξτε τις μπογιές
Αυτή η μέρα θα
βαφτεί με παιδικές
ευχές

Έλα αγάπη
Πέτα το κλειδί
Δώσε μας γέλιο και
χαρά είσαι ελεύθερη

Τρύπια κούπα

Θέλω ρακί να πιώ
Φέρε μια κούπα ρε
Ζαφείρη
Βάλε γρήγορα τα
πιοτά
Γιατί είναι τρύπιο το
ποτήρι

Ότι ποτήρι και αν
κρατώ
Ρακί να το ποτίσω
Πάτο τρύπιο έχει
Δεν μπορώ να το
γιομίσω

Μια γυναίκα αγάπησα
Νερό δροσερό που
κύλησε
Μέσα στο τρύπιο μου
ποτήρι
Δεν έμεινε και
γλίστρησε

Η ομορφιά της με
φώτιζε
Αγάπη είχε για
στεφάνι
Τα μαλλιά της στάχυ
χρυσό

Της ζωής μου το
λιμάνι

Μα σε ποτήρι την
έβαλα
Για να την κρατήσω
Και μου 'φυγε στη
θάλασσα
Πριν να την
χαιρετήσω

Σε ναργιλέ το άρωμα
της
Έκαψα για να την
καπνίσω
Καπνός έγινε στα
μάτια μου
Πριν να την
λησμονήσω

Και από τότε κατάρα
Ότι ποτήρι και αν
κρατώ
Να πιώ να ξεδιψάσω
Νερό δεν μένει για να
πιώ

Δεν φταίει το ποτήρι
Τρύπιο είναι το νερό

Τι κι αν ανάβω το
καντήλι
Τι μετάνοιες κι αν πω

Αχ που να το περίμενα
Νερό να αγαπήσω
Σε κούπα τρύπια τι
ήθελα
Εγώ για να τη αφήσω

Σταγόνα σταγόνα
μαζεύω
Τώρα τα δάκρυα της
Το κήπο με τα
τριαντάφυλλα
Ποτίζω με την
ομορφιά της

Την καρδιά σου τη χρυσή

Την καρδιά σου την χρυσή
Μην την πνίγεις στο κρασί
Της μοίρας σου η ζάλη
Σε χτυπούσε από παιδί

Την καρδιά σου την χρυσή
Μην την πνίγεις στο κρασί
Οι πληγές θα κλείσουν πάλι
Μην αφήνεις τη ζωή

Την καρδιά σου την χρυσή
Μην την πνίγεις στο κρασί
Φουρτούνα και αν βάλει
Το σκαρί θα κρατηθεί

Την καρδιά σου τη χρυσή
Μην την πνίγεις στο κρασί
Αν το σπάσεις το μπουκάλι
Μια κόρη θα σωθεί

Φυτεύω τραγούδια

Φυτεύω τραγούδια
Στο πλανήτη που ζεις
Μεγαλώνουν δυο δρυς

Φυτεύω τραγούδια
Τριφωνίες σκαλίζω
Νότες, μελωδίες ποτίζω

Φυτεύω τραγούδια
Μαργαρίτες ύφεση
Κατιφέδες σε δίεση

Φυτεύω τραγούδια
Γιασεμιά, γεράνια λευκά
Στίχοι στη κληματαριά

Φυτεύω τραγούδια
Στο μικρό πλανήτη σου
Να φωλιάσουν την λύπη σου

Να γυρίσεις περιμένω

Να γυρίσεις περιμένω
Για όσο χρειαστεί
Το γλυκό σου
περιμένω
Να μου δώσεις το φιλί

Να γυρίσεις περιμένω
Για όσο χρειαστεί
Κι αν χαθείς θα
περιμένω
Να μου δώσεις τη ζωή

Με πνίξανε τα δέθην
Και τα αστέρια τα
σβηστά
Οι χλωμές μου νύχτες
Βάσανο μεγάλο στη
καρδιά

Με γεννήσανε οι
μοίρες
Εσένα να αγαπώ
Ποια θάλασσα σε
πήρε
Που πας σ' αναζητώ

Να γυρίσεις περιμένω
Για όσο χρειαστεί
Όσο λείπεις θα
ανασαίνω
Τη ζεστή σου αναπνοή

Να γυρίσεις περιμένω
Για όσο χρειαστεί
Και όσο λείπεις θα
κοντεύω
Της ζωής μου το
σχοινί

Με κυκλώσανε τα
όρνια
Αίμα πίνουν απ' τις
πληγές
Μισό πεθαμένος
χρόνια
Μαύρο χιόνι στις
πλαγιές

Να γυρίσεις περιμένω
Μα ακόμα να φανείς
Στο χώμα αυτό
αφήνω
Την τελευταία μου
πνοή
Κι αν ποτέ περάσεις
από εδώ
Το δρόμο σου αν

χάσεις
Να ξέρεις πως στο
χώμα αυτό
Σε παρακαλώ μην
κλάψεις
Κοντά μου γύρισες
ανθέ μου
Σε βλέπω από ψηλά

Αεράκι θα γίνω να σ'
αγγίζω
Κοντά σου να έρθω
ξανά
Το χώμα πάρε στα
χέρια
Νιώσε τη καρδιά μου
Πάρε τη λύπη μου
Και φύσα μακριά μου

Άσε με να σβήσω στον
αέρα
Σε μακρινό γιαλό

Να σφίξω με τη
θάλασσα
Να πνίξω τον καημό

Κοντά σου γύρισα
καρδιά μου
Με στη γης την
αγκαλιά

Κι όπου πατάς θα
είμαι χώμα
Κι όπου πατάς θα
είμαι ανθός
Κι όπου κοιτάς θα 'μαι
βουνό
Και όπου αγγίζεις θα
'μαι χλόη
Και όπου ακούς θα
'μαι χορδή.

Στης Παναγιάς

Στην εκκλησιά σταμάτησα
Ν' ανάψω ένα κεράκι
Για την χαμένη μου αγάπη
Του πόνου το μεράκι

Κι όταν γονάτισα μπροστά
Στου Αγίου την εικόνα
Αναστήθηκαν ψηφιδωτά
Ξυπνήσανε τα χρόνια

Άνθρωπε εξάνθρωπε
Μην ψάχνεις για να βρεις
Αγάπη αν την έχασες
Θαύμα τώρα να ζητείς

Τάμα κάνε το λόγο σου
Στην εκκλησιά που μπήκες
Θα σκεπαστεί το χώμα σου
Με όσα λόγια είπες

Βαλεντίνα

Γειά σου Βαλεντίνα
Η ζωή σου είναι κρίμα
Τα αγόρια σε πειράζουν
Και θέλουν να σε πιάσουν

Θα σου ρίξουνε νερά
Τρέξε να φύγεις μακριά
Θα σε κυνηγήσουν
Ήσυχη δεν θα σ' αφήσουν

Βαλεντίνα από το χωριό
Κρύψε το στήθος από το νερό
Τον πόντικα πως γελάμε
Που σε έχει ακριβό φυλαχτό

Καλημέρα μοναξιά

Καλημέρα μοναξιά
Πόσο θέλω πίσω να γυρίσω
Οδήγησε με πριν είναι αργά
Να μην λοξοδρομήσω

Σέρνω το βλέμμα χαμηλό
Κι όταν σε δω δεν θα σου μιλήσω
Σε μια άλλη αγκαλιά θα πω
Σκότωσε με δεν μπορώ να ζήσω

Πως τα κατάφερες άυπνε
Εσύ που όλα τα μετρούσες
Τι ήταν αυτό που έλειπε
Τι ήταν αυτό που δεν μπορούσες

Μαρλέν

Σε ένα μπαρ στη Βόννη
Είδα τη Μαρλέν
Τραγουδούσε μόνη
Σονάτες του Σοπέν

Όσπου σε μια στιγμή
Μου φωνάζει σνελ σνελ
Η νύχτα έγινε γυαλί
Και αουφινταζεν

Ο πόλεμος ξεκίνησε
Ήσουν μόλις άχτ τσεν
Όταν η φωνή σου σίγησε
Αχ γλυκιά μου Μαρλέν

Μαύρη σκόνη ρίζωσε
Πάλι από το μηδέν
Η ψυχή σου γλίτωσε
Αχ γλυκιά μου Μαρλέν

Σε ένα μπαρ στη Βόννη
Όσοι είναι άχτ τσεν
Για σένανε μιλάνε
Όλα τα τραγούδια λεν

Όσο γερνάς, γερνάω

Όσο εσύ γερνάς, τότε και εγώ γερνάω
Χαράματα γυρνάς, χαράματα γυρνάω

Χαράματα γυρνάς, αφήνεις κλειδιά στη πόρτα
Ξαπλώνεις μου μιλάς, ησυχία κοιμάμαι τώρα

Χαράματα γυρνώ, ψάχνω να φάω κάτι
Πάω να σε αγκαλιάσω, μου γυρνάς τη πλάτη

Ξημέρωμα ξυπνάς, πρωινό στο στρώμα
Τα μάτια μου φιλάς, νυστάζω ακόμα

Ξημέρωμα ξυπνώ, τα στόρια ανοίγω
Το χέρι σου κρατώ, άσε με ακόμα λίγο

Στις μύτες περπατώ, στις μύτες περπατάς
Κάνε ησυχία, γιατί κάνεις φασαρία

Χαράματα γυρνάς, ξημέρωμα γυρνώ
Όταν εσύ γερνάς, τότε και εγώ γερνάω

Φεύγουν μέρες, πάνε οι μήνες
Τέλεψαν τα χρόνια, έφυγαν οι μνήμες

Που πάμε;

Που πάμε στις μύτες πατάμε
Φωνήεντα λέξεις πετάμε
τα χέρια κρατάμε νέες ιδέες κουβαλάμε
Που πάμε τα σταφύλια πατάμε

Τον χρόνο μας περνάμε
Γλυκό κρασί κερνάμε και σε ξεγελάμε
Που πάμε, οθόνες κοιτάμε
Με μπαστούνι περπατάμε

Τρώμε πεινάμε και την θλίψη ξυπνάμε
Που πάμε πίσω δεν κοιτάμε
Το χώμα σκύβουμε φιλάμε
Στη θάλασσα πέφτουμε και το τέλος ζητάμε
και την κόλαση ξυπνάμε

Ιστορία αμαρτία

Αυτή είναι μια ιστορία
Και ας είναι αμαρτία
Τραγούδια όταν βρέχει
Τέλος καλό δεν έχει

Πρόκειται για δυο ψυχές
Αμόλυντες και αγνές
Τη μια το φως την έλουσε
Δάκρυα πολλά της γέμισε

Την άλλη σκοτάδι περπατά
Τα πόδια ματωμένα γυμνά
Τις φλόγες σαν σκόρπισε
Την νύχτα με κάφτρες φώτισε

Αυτή είναι μια ιστορία
Και ας είναι αμαρτία
Τραγούδια κι αν δεν βρέχει
Στο τέλος ποιος αντέχει

Λεύκα

Βράδυ για πατσά στη Λεύκα
Σούπα, μπούκοβο, ψωμί
Το πρωινό της νύχτας
Έχει μια μπύρα για αρχή

Οι φυλακές κοιμούνται
Με του Τσιτσάνη το μπουζούκι
Νεκροί βγαίνουν στο ποτάμι
Στο τζαμί πιστοί μπουλούκι

Ξημέρωμα για πατσά στη Λεύκα
Μοσχαροκεφαλή, σούπα για πλάκα
Νυκτόβιοι άνθρωποι σκυφτοί
Ζητάνε ένα τσιγάρο τράκα

Ξανθιά κοντέσσα

Ξανθιά γλυκιά κοντέσα
Νεράιδά της ομορφιάς
Τι φυλάς στα μάτια μέσα
Ποιον έχεις στην καρδιά

Μονάχη περπατάς τα δάση
Γλυκαίνεις το κρύο την αυγή
Τον ήλιο έχεις πιάσει
Χρυσό σου έδωσε φιλί

Ξανθιά μου, τρελή κοντέσα
Τα χείλη σου όλοι λαχταρούν
Κανείς δεν έχει μπέσα
Την καρδιά σου θα πονούν

Την ασπίδα μου πετάω
Το σπαθί μου σου ορκίζω
Όπου πας και εγώ θα πάω
Την ζωή μου σου χαρίζω

Θα σου θυμίσω

Θα σου θυμίσω
Της καρδιάς το άλμπουμ θα ανοίξω
Εικόνες παλιές για να σου δείξω
Την αγάπη μου να σου αποδείξω

Να σε έχω καλή μου αγκαλιά
Θα σου θυμίσω
Για εμάς θέλω να μιλήσω
Εκείνα τα χρόνια να εξηγήσω

Την καρδιά σου να κερδίσω
Αναμνήσεις έρχονται από παλιά
Θα σου θυμίσω
Την αγάπη σου να ξυπνήσω

Μπροστά σου θα γονατίσω, θα προσπαθήσω
Από το πρώτο μας φιλί θα αρχίσω
Στα χείλη σου έχεις φράουλα γλυκιά

Της γυναίκας είναι η φύση

Κι αν σε έχει
παρατήρει
Αν πονάς που 'χεις
χωρίσει
Να θυμάσαι αυτή τη
ρήση

Τα παλιά μην
λαχταράς
Την αγάπη να ξεχνάς
Τράβα ασίκη μου
δερβίση
Τράβα όλο το χασίσι

Της γυναίκας είναι η
φύση
Ο χορός και το γαμήσι
Και του ανδρός η
μόνη κλίση
Να τη πίνει στο χασίσι

Και άμα δεν
ξαναγυρίσει
Έχεις χόρτα από τη
φύση
Να γλιτώσεις απ' τη
θλίψη
Πριν και αυτός ο
ήλιος δύσει

Άμα θες και συ μεθύσι
Πιάσε ένα κυπαρίσσι
Τα ντουμάνια να
ξυπνάς
Τους νεκρούς να
τραγουδάς

Και αν κάτι στην
θυμίζει
Άκου αυτή τη ρήση

Τι και αν σε έχει
παρατήρει
Κάτι θα 'ρθει να
αρχίσει
Ξέχνα φίλε μου
δερβίση
Ας την πάρει το χασίσι

Της γυναίκας είναι η
φύση
Ο χορός και το γαμήσι
Και του ανδρός η
μόνη κλίση
Να τη πίνει στο χασίσι

Γειτόνισσα

Στο μικρό το ταβερνάκι
Πήγα εχθές αργά
Το παλιό μου το σακάκι
Φόρεσα στερνή φορά

Σε κοιτούσα να χορεύεις
Όμορφη γειτόνισσα
Το μυαλό μου γυροφέρνεις
Απορώ γιατί σε άφησα

Στο σπίτι μου γυρίσω
Σε στρώμα χωριστό
Την καρδιά μου θα μαυρίσω
Απ' του κορμιού τον πειρασμό

Αύριο στο ταβερνάκι
Θα έρθω να σε βρω
Να βάλω το παλιό σακάκι
Που 'χεις για μένα χωριστό

Μια απ' τα ίδια

Μια από τα ίδια
Ξανά απ' την αρχή
Θα πετάξω στα
σκουπίδια
Τα δικά σου τα σιντί

Σου το έλεγα συχνά
Μου κάνεις πονηριές
Μα εσύ το δικό σου
χαβά
Ήθελες άλλες
αγκαλιές

Πως να σου το δείξω
Που να σου ορκιστώ
Τα χέρια μου βάζω
Σε πυρωμένο πλατό

Τέλος πια και δεν σε
θέλω
Είναι πια πολύ αργά
Άλλο πια εδώ δεν
μένω
Πλέω σε άλλου τα
νερά

Μην ζηλεύεις μάτια
μου

Μόνο εσένα έχω στο
νου
Φίλη αδερφή και μάνα
μου
Σου το ορκίζομαι
παντού

Μαχαίρι μου μπηξε ο
έρωτας
Εσένα να αγαπήσω
Αν το μαχαίρι μου το
βγάλεις
Την ψυχή μου θα
πουλήσω

Ξανά θα σου ορκιστώ
Είσαι της ζωής το
χρώμα
Τα μάτια μου δεν
σήκωσα ποτέ
Τα χαμήλωνα να δω
το χώμα

Όσα μας ενώνουν

Όσα μας ενώνουν, μάτια μου γλυκά
γέλια και φιλιά,
λόγια και παλιά
Τόσα μας χωρίζουν, μέσα στη καρδιά

Οι παλιές στιγμές, γίνανε εχθροί
Νέες αυταπάτες, γλυκαίνουν τη ζωή
Σε μικρό σπιτάκι, πέτρινη φωνή
Βρήκες το σημάδι, σπείρα μοναχιά

Ένας κούκος, δεν φέρνει την αυγή
Μόνο δυο όρνια, χορεύουν στη πληγή
Λύγισε ο ήλιος, πλάγιασε νωρίς
Όλες οι σιωπές μας, κρατάνε το σχοινί

Ότι μας ενώνει, φθαρμένη κλωστή
Έτοιμη να σπάσει, την κάθε μας στιγμή
Όσα μας ενώνουν, τούτη τη στιγμή
Τόσα μας χωρίζουν, σε όλη τη ζωή

Ας πετάξουμε απ' τα χέρια,
το κομμένο μας σχοινί
Ας είναι όσα μας θυμούνται
Μια δροσούλα στην ψυχή

Το πάπλωμα

Το πάπλωμα κοντό
Δεν μας χωράει και τους δύο
Το σπίτι μας μικρό
Από τη πόρτα μπάζει κρύο

Η νύχτα περπατάει την Αθήνα
Και εγώ ξάγρυπνος ξανά
Φεγγάρι μου φωνάζω γύρνα
Εσύ φέγγεις σ' άλλη γειτονιά

Στρώμα γιατί στενεύεις
Με μαξιλάρια όλη νύχτα πολεμώ
Την πόρτα να βρεις γυρεύεις
Εγώ τα πρωινά σου κυνηγώ

Ομοιόσταση

Ναυαγήσαμε εδώ, και αυτό είναι αρκετό. Με σένα κοντά, τον ανήσυχο παλμό ξεχνώ Μα σαν κάνω να κοιμηθώ, το ίδιο όνειρο πάλι ορτσάρει στο μυαλό

Πάνε νύχτες

Πάνε νύχτες που γυρίζω
Ξαγρυπνώ, σε στέκια γνωστά
Στο μυαλό μου φέρνω πίσω
Τα παλιά, θυμάμαι ξανά

Βλέπω κόσμο να χορεύει
Να ενώνει τα χέρια, φιλιά στα κρυφά
Μουσική τους ζωντανεύει
Για πάντα θα ζει, αυτή η βραδιά

Στον καπνό μου ζωγραφίζω
Στην βροχή, να σ' έχω αγκαλιά
Σε θυμάμαι και δακρύζω
Σ' αγαπώ, να λες φωναχτά

Βλέπω φίλους πάνε φεύγουν
Αφήνουν τα χέρια, φιλιά μακρινά
Οι παρέες μας δεν σμίγουν
Χρόνος αλλάζει, τα στέκια ξανά

Πάνε νύχτες που γυρίζω
Μνήμες σκαλίζω, να 'ρθουνε ξανά
Όμως πιο πολύ ελπίζω
Βροχή να πέσει, να σ' έχω αγκαλιά

Ο σκύλος

Το πρωί ξυπνάω σκύλος
Έχω περήφανο λουρί στο λαιμό
Είμαι ο άσπονδος σου φίλος

Το απόγευμα σκύβω το κεφάλι
Είμαι πρόβατο καρπερό
Στο χωράφι τρώω όλο το χορτάρι

Το βράδυ είμαι μέγας γρύλος
Από το αυτί σου πιάνομαι
Στο κεφάλι σου κάθομαι σαν ψίλος

Μεσάνυχτη πανσέληνο θα φανταστώ
Να σκίσω με δόντια το λουρί
Λύκος να τρέχω σε βουνά να αλυχτώ

Θέλει χέρια απελπισμένα

Θέλει δάκρυα με αίμα,
να ξεπλύνει το ψέμα
Θέλει άγρυπνη πνοή,
να κλείσει την πληγή

Θέλει του ήλιου την όψη,
να πυρώσει τη κόψη
Θέλει χέρια απελπισμένα,
να σπαθίσουν ενωμένα.

Ευχές ψάχνουν συντροφιά

Όταν ξημερώνει η
νύχτα - Η σιωπή μας
τραγουδά

Έξω από κλειστά
παράθυρα - Ευχές
ψάχνουν συντροφιά
Νυχτοπούλια
κατεβαίνουν - Μάτια
βλέπουνε κλειστά
Πίσω από μαβί
κουρτίνες - Όνειρα
ψάχνουν αγκαλιά

Πάνω σε βραδινό
σταυρό - Η αλήθεια
μαρτυρά
Μαύρα δάκρυα
ποτίζουν - Δυο
σεντόνια νυφικά
Όταν σκοτεινιάζει η
μέρα - Μια αλυσίδα
με κρατά
Γλάροι παίρνουν τις
ευχές μου - Σε ένα
φάρο μακριά
Λάμπει σήμερα η
νύχτα - Η καρδιά μου
ξαγρυπνά
Κάτω από το στρώμα

βγαίνουν - Δέντρα νέα
λυγερά

Μπαλόνια δένω στα
πόδια - Αεράκι με
κρατά
Εν μέσω νέων
νεφελών -
Ανυψώνομαι ψηλά
Αστέρια κάνω για
στρώμα - Ένα
φεγγάρι με κοιτά
Τώρα ξέρω να πετάω
- Όνειρα μου βραδινά

Μα όταν σκοτεινιάζει
η μέρα - Μια αλυσίδα
με κρατά
Γλάροι παίρνουν τις
ευχές μου - Σε ένα
φάρο μακριά
Πίσω από κλειστά
παράθυρα - Καρπίζει
μόνο η μοναξιά
Ποντίκια ροκανίζουν
- Της ελπίδας τα
φτερά

Ο τυφλός άνθρωπος

Ο τυφλός ο άνθρωπος
Τα μάτια δεν τα θέλει
Στο νου του έχει επτά πουλιά
Στα δάχτυλα του παραγάδια
Με τη πνοή του στροβιλίζεται
Τον δρόμο του χαράζει

Όσα φαίνονται δεν πρέπει να λέγονται
Κι όσα θα ιδωθούν
στάχτη θα κάνουν την καρδιά
και θα χαθούν

Ο κουφός ο άνθρωπος
Την ακοή δεν την θέλει
Μελωδικές κλίμακες υφαίνει η καρδιά του
ταμπούρα παίζουν
Με την αγάπη του πολιορκεί
τις φυλακές του ανθρώπου

Όσα ακούγονται δεν πρέπει να λέγονται
κι όσα θα αφουγκρασθούν
φωνές είναι θα εξατμιστούν
στον φλογερό ήλιο

Ο μουγκός άνθρωπος
Την μιλιά δεν την θέλει
Το σώμα αντηχεί όλες τις φωνές
Στα χέρια του κρατά καλάθια από ευχές

Στην φουρτούνα μένει ξάγρυπνος
στο στόμα του ψαριού βουτάει

Όσα λέγονται δεν πρέπει να λέγονται
Κι όσα θα ειπωθούν
Άπλυτα λογίσματα, πάνω σε μανταλάκια
Όσος άνεμος και να φυσά
η μούχλα τους δεν φεύγει

Ο ζωντανός ο άνθρωπος
την ζωή του δεν τη θέλει
Τσιμέντο ρίχνει στην πνοή
Πίσσα σκεπάζει τη ψυχή του
Κόκκινο στρώνει χαλί από νωρίς
που φτάνει ως τον λάκκο

Όσα πράττονται δεν πρέπει να λέγονται
Και όσα στο μέλλον θα γενούν
Ο χειμώνας θα ρίξει χιόνι
Το καλοκαίρι θα έχει τζιτζίκια
Κάνε τον εαυτό σου μια στροφή
Άνοιξε τα μάτια σου και δες
Η ουρά σου είναι ακόμα εκεί
που την άφησες και χθες

Εσύ

Εσύ, είσαι μόνο εσύ
Εσύ, που γεννάς βροχή
Εσύ, που φωλιάζεις ζωή
Εσύ, είσαι η απαρχή
Εσύ, τα βλέφαρα ντύνεις
Εσύ, τις θηλιές λύνεις
Εσύ, ψυχή μου δίνεις
Εσύ, από έρωτα πίνεις

Εσύ, που χτενίζεις το χθες
Εσύ, που πλέκεις στιγμές
Εσύ, θυμάσαι τις γιορτές
Εσύ, ζεσταίνεις τις καρδιές
Εσύ, που κοιτάς θολά
Εσύ, που φοβάσαι ξανά
Εσύ, γυρνάς τώρα λοξά
Εσύ, σκορπίζεις τα φτερά

Εσύ, μια κραυγή Σελήνης
Εσύ, τη φωνή μου σβήνεις
Εσύ, που θεούς αφήνεις
Εσύ, ποτέ σου δεν κρίνεις
Εσύ, ένα αστέρι που πέφτει
Εσύ, των ονείρων κλέφτη
Εσύ, της αλήθειας ψεύτη
Εσύ, που είσαι στο καθρέφτη

Γειά μου

Γειά σου φως, λιωμένο κερί περνά από χαραμάδες
Ψάχνω να σε βρω και ανοίγω το παράθυρο
Χύνεται μπροστά μου ένα ποτάμι μπογιές
Κολυμπάω να βγω θέλω να σε αγκαλιάσω

Γειά σου ζωή, με το ολόλευκό φουστάνι σου
Φυσάς στο στόμα μου και μου ψιθυρίζεις
Κανόνες και προσταγές, διαβάζεις από μεταλλικές
πλάκες
Απλώνεις χώμα από μπετόν να ριζώσω μα είναι
δύσκολο

Γειά σου μάνα, με τα στρογγυλά σου μήλα
Σε χαλί από τριαντάφυλλά τα γόνατα μου
γρατζουνάω
Στο πόνο τρέχω και κρύβομαι κάτω από το δέντρο
Στην πλάτη σου ανεβαίνω για να κοιμηθώ

Γειά σου πατέρα, καθρέπτη για να σπάσω
Σαν τα χέρια σου να έχω πινέλο να κρατάω
Να έχω την περπατησιά, το χαμηλό βλέμμα
Το δάκρυ που μου κληρονομείς, το έχω φυλαχτό

Γειά σου αθωότητα, πουλί μου ανοιξιάτικο
Δροσιά, βροχή και μυρωδιά από κορόμηλα
Οι τροχοί να βγάζουν φωτιές και τα χέρια μας
Να σκάνε από τα μονόζυγα και τις κούνιες

Γεια σου σχολείο, από πέτρα και ατσάλι
Πάντα καλοκαίρι και διάβασμα στο πόδι
Κάτω από το πλάτανο το πρώτο φιλί
Μέσα στο δημαρχείο να τρέχω να ξεφύγω

Γειά σου εφηβεία, με το τρένο στην Ευρώπη
Πειράγματα, ανοησίες και σκιρτήματα κάτω από
τα παντελόνια
Ήχοι δυνατοί, βλέμμα με παράπονο
Με ένα τσιγάρο νύχτα μέρα κοντά στο καλοριφέρ

Γειά σου άνθρωπε, φίλε και ξένε
Σε ποιους να πω τα μυστικά μου και να εμπιστευτώ
Έρχονται και φεύγουν, άνθρωποι σε λεωφορεία
Όλοι φεύγουν, μα εγώ δεμένος είμαι στο λιμάνι

Γειά σου χωριό με τα χαμηλά σου σύννεφα
Τα βουνά που στέκονται έξω από το παράθυρο σου
Τα χαλιά από σπαρτά, τις κουρτίνες από βροχή
Το φεγγάρι που φωτίζει τους σκοτεινούς δρόμους

Γειά σου πόλη, ραγισμένη από ποδάρια
Πατούν, φτύνουν και παραμιλούν πάνω στα
πλήκτρα σου
Κρεσέντο κακοφωνίας, ξεκούρδιστα βιολιά
Σε μια στιγμή όμως καθαρίζεις και ξεβράζεις τα
ποντίκια

Γειά σου φύση, αμίλητη σοφή και σταθερή
Τα νεύρα σου περνούν μέσα από τα κλωνάρια
Μιλάς την γλώσσα των ζωτικών που φυλάς
Αιμορραγείς πράσινο αίμα, το κάνεις πηλό και
Ξαναφτιάχνεις ζωή

Γειά σου σύμπαν, μακρινό και ξεκουρδισμένο
Ταξιδευτές έρχονται από αστέρια μακρινά
Κοιτούν με κιάλια και μας παρατηρούν
Κάθονται στις κορυφές αόρατων πύργων

Γειά σου νεότητα, αίμα που βράζει
Θάρρος για το ανεξήγητο, θράσος για το κοινό
Με απόγνωση και ανυπομονησία έρχεται η γνώση
Και γίνεται δύναμη και αδυναμία σε πολλούς

Γειά σου φαντασία, άλογο άγριο του βορρά
Καλπάζεις μπροστά, χαλινάρια δεν έχεις
Σε αχάρακτο μονοπάτι πηγαίνεις, γκρεμούς πηδάς
Κοιτάς τον αναβάτη και τότε τον οδηγείς τότε σε
οδηγεί

Γειά σου όνειρο, αβαρής κάφτρα που φωτίζει το
σκοτάδι
Καπνούς από χόρτα εισπνέεις και πετάς
Αναγεννιέσαι στο κύμα, πέτρες βάζεις στις τσέπες
Καρφώνεσαι με πριτσινωτά στιχάκια σε δυο
κόλλες χαρτί

Γειά σου πίστη, άπιστη θεά που φεύγεις και
έρχεσαι
Μια είσαι νοικοκυρά και την άλλη ερωμένη
Να σε βλέπω θέλω, να σε κρατώ αγκαλιά κάθε
βράδυ
Μα στριφογυρνάς στις αμφιβολίες, και ξεγλιστράς
σαν χέλι

Γειά σου πολιτεία, εσύ, εγώ και όλοι εμείς
Ποιος θα μου πει τον δρόμο, που θα κατεβώ
Τα τρένα δεν φτάνουν στους σταθμούς
Κόκκινη η θάλασσα από τα πτώματα σου

Γειά σου ιστορία, λασπωμένο διαμάντι
Στη παλάμη σε κρατώ και σε πετώ στο βυθό
Βγάζω τα ρούχα μου γυμνός πηδώ στο ποταμό
Να σε πιάσω πάλι και να μην σε ξαναχάσω

Γειά σου λευτεριά, πυρετός στο σώμα μου
Μπουσουλώ ακόμα και σου πιάνω το χέρι
Με σηκώνεις, περπάτα, σκοντάφτω, με κρατάς
Μπορείς και μόνος σου, μπορεί και να μπορέσεις

Γειά σου σκλαβιά, λιμνάζεις στο στρώμα
Δέσου σε βουνό, μην λυθείς, υπάρχουνε σειρήνες
Πίσω από το κόκκινα σου χείλη, ένα δόντι
χαλασμένο
Δαγκώνεις τα φτερά μου όταν μεγαλώνουν

Γειά σου έρωτα που κήκες στο πρώτο σπέρμα
Αφρίζει ο ωκεανός, στη γλώσσα σου αλμύρα
Στα κύματα ξαπλώνεις, στο φως του δειλινού,
Χρυσό γυαλί κάνω τη θάλασσα για να την
περπατήσεις

Γειά σου αγάπη, ατελής και τέλεια
Φως στο σκοτάδι και σκοτάδι του φωτός μου
Πίνω το αίμα μου, ματώνω το κορμί μου
Χορδή μου τεντωμένη έτοιμη να σπάσεις

Γειά σου τέκνο μου, βροχή στην έρημο, δροσιά
καλοκαιριού
Λυχνάρι φωτός, φέγγεις τα σκοτάδια του φόβου
μου
Τα δάχτυλα μου πλέκω στα δικά σου, όταν
γλυκονυστάζεις
Θα είμαι εδώ όταν φεύγεις, τα κορδόνια να σου
δένω

Γειά σου οικογένεια, ταπετσαρία στα όνειρα μου
Άγνωστο κείμενο, μαθηματική εξίσωση, θυμικό
θεώρημα
Οι αριθμοί σκαλώνουν, με νύχια σκαλίζω
κλάσματα
Όλα τυλίγονται στη μνήμη, σβήνω και αρχίζω από
την αρχή

Γειά σου ευτυχία, σταγόνες φωτιάς στα σωθικά
Λευκές κλωστές στις φλέβες μου, οξυγόνο στη
καρδιά μου
Βαμβάκι οι σκέψεις μου, μέλι τα δάκρυα μου
Έρχεσαι και φεύγεις, σαν κύμα στα γυμνά μου
δάχτυλα

Γειά σου δυστυχία, αρχαίο κανόνα και ουσία
Σε πολλούς είσαι μανία στους λίγους πεμπτουσία
Ξεδιψώ με το φαρμάκι σου, μα λέω πως είναι νερό
Και έχω στίγμα το σημάδι σου ανάμεσα στα φρύδια

Γειά σου αλήθεια, ντρέπομαι που σου μιλώ
Ακόμα και τώρα τα μάτια κατεβάζω
Το βλέμμα μου γυρνά γρήγορα μια άλλη σκέψη
Ας μιλήσουμε μια άλλη φορά όταν μπορώ και εγώ

Γειά σου ψέμα, καλημέρα και καληνύχτα
Στη βάρκα σου ανεβαίνω σε ήρεμη θαλασσιά
Κουπιά δεν έχω γι' αυτό πρόσεχε που πας
Φουρτούνια πιάνει, σπάει η βάρκα, πάει και η
ψαριά

Γειά σου υποκρισία, σε καλωσορίζω και σε τιμώ
Παίζουμε κρυφτό, Να 'σαι, εκεί, στο βλέμμα σου
Στη γειτονιά του μαξιλαριού, πίσω από τη πλάτη
σου
Σε βρήκα, τρέχεις και κρύβεσαι στου μπάνιου τον
καθρέπτη

Γειά σου προδοσία, κάθε βήμα είσαι από κάτω
Δώρα μοιράζεις, λόγια λογικά, αγκαλιές φιλιά
Περιμένεις, ετοιμάζεις, την καρδιά μου αλλάζεις
Τρέχεις στους βάλτους την μάσκα του
τσαρλατάνου να βάλεις

Γειά σου αιώνια θλίψη, που στάζεις κατράμι αίμα
Το χέρι σου στα σοβαρά τρέμει και στα αδύνατα
γελά
Θέρος είσαι που προχωράς και πίσω σου κοιτάς
Με βυθίζεις στα απόκοσμα και νομίζω πως μου
ταιριάζει

Γειά σου μοναξιά, αυτοκράτειρα του χρόνου
Μείνε κοντά μου σε υπηρετώ και μπορώ να σε
προδίδω
Σκαρφαλώνεις στο μπαλκόνι μου, μου ζητάς να
φύγω
Η δική μου η μοναξιά, την μοναξιά της δεν
φοβάται

Γειά σου πόνε, δεν σε υπνωτίζω πιά
Χτυπάς των νεύρων τις χορδές, σκουριάζεις την
καρδιά μου
Ροκανίζεις τα κόκκαλα και τη ψυχή μου σφίγγεις
Ανακωχή ας κάνουμε, γιατί ξέρουμε ποιος είναι
ηττημένος

Γειά σου ψυχή, ελεύθερη έξω από το νερό
Πιάνεις το δισάκι σου, βαδίζεις στον ωκεανό
Σε χαρταετό δένεις τα καλά, στο στόμα του
ηφαιστείου
Ρίχνεις τα κουβάρια που σε έμπλεξαν

Γειά σας ζωντανοί, μύγες κολλημένες σε οθόνες
Μακάριοι πως είστε, κενοί, με το κενό σας πνίζατε
τον κόσμο
Κόσμος γεννιέται από κενό, κενό βιώνει, σε κενό
καταλήγει
Σε μπλε φως στροβιλίζεστε, στα δικτυακά
μικροκύματα καίγεστε

Γειά σας νεκροί, έγκαιροι και υστερόχρονοι
ταξιδιώτες
Στο αντιφώς του επέκεινα λούζεστε, ασώματοι,
αιθέριοι
Με τα αβλέφαρα ματιά που έχετε, που και που
κοιτάτε κάτω
Μπας και βρείτε τα χαμένα κλειδιά της ζωής σας

Γειά σου χρόνε, αμίλητε, απαθή και ακέραιε
Με θαυμασμό, και σεβασμό σε τιμώ, τιμώ την
σύνθεση σου
Το ρυθμό σου, την αρμονία και την ακουστική σου
Ευτυχώς τώρα μπορώ να σε κλείσω μια για πάντα

Γειά σου θεότητα, θυμάσαι με θυμάσαι, δεν μιλάς
Εν ψάχνω, εν χέρι ζητώ, και εν δεν βλέπω
Βρέφος σε κούνια κάτω από το ιερό, σε τυφλό
σημείο
Η πρώτη μου στράτα ήταν η πιστή αμφιβολία

Γειά σου θάνατε, ζωγράφε των ονείρων
Κράτα την παλέτα σου, σβήσε τις κόρες από τα
μάτια
Ανοίγω την καρδιά μου και ξεχύνονται ακρίδες και
γλάροι
Λυτρωτή, σωτήρα, την αδυναμία μου πάρε,
προστάτευσε με

Γειά σου σκοτάδι, υπέροχα απλό και σύνθετο
Ξεχωριστό, απόκοσμο, δεν είσαι αυτό που φαίνεται
Όλοι μπροστά σου, ίδια, άδοξη, μάταια ύλη και
αντιύλη
Στη μαύρη θάλασσα σου ξαπλώνω ανάσκελα,
επιτέλους ησυχία

Μεσόγεια νησιά

Ακολουθώ το όνειρο
σου
Όπου βγάζει η
στροφή
Κράτα δρόμο μακρινό
Στου φωτός την
ανοχή

Εσύ ζητάς τα
απόκρημνα
Τους βράχους και την
αμμουδιά
Τις μαγικές
καστροπολιτείες
Στα Μεσόγεια νησιά

Παλιά χνάρια σου
ακολουθώ
Μόνος τράβα το
κουπί
Μέσα από
συμπληγάδες
Σε φούρια ταραχή

Αν ξεχαστείς ήλιε μου
Σε ταξίδια μακρινά
Αν χάσεις το δρόμο
σου
Ράψε νέα μαύρα πανιά

Τα κύματα θα σε
χτυπούν
Άνεμοι θα σχίσουν τα
πανιά
Σώσε τη ψυχή θα
πούνε
Σειρήνες είναι στα
αυτιά

Κοίτα ξανά στο φως
Στου ονείρου σου τα
νησιά
Εκεί που ζούνε
ψαροπούλια
Στης παλίσροιας τα
ρηχά νερά

Δεν θα πω μια ιστορία

Δεν θα πω μια ιστορία
Αλλά τη δική μου αμαρτία
Αγάπησα πολύ την αφωνία
Για να ζήσω με ευτυχία

Μικρός στα δεκατρία
Στα ελληνογερμανικά σχολεία
Πάνω από μια μπουραρία
Ονειρευόμουν μια ουτοπία

Παιδί στα είκοσι τρία
Στης Εγνατίας την εστία
Με ένα σάκο από βιβλία
Είχα στόχο μια περιουσία

Χρόνια περάσαν τριάντα τρία
Στην πόρτα ήρθε η απληστία
Έτρεχα για γάλα στα φαρμακεία
Συσσίτιο από την εκκλησία

Στα μισά σαράντα τρία
Σταυρώνομαι και κάνω λιτανεία
Περιμένω τα μεγάλα βραβεία
Για να δικαιωθεί η αδικία

Πώς κατάφερα την δειλία
Να κάνω φύση μου οικεία

Τον φόβο να έχω θρησκεία
Θεό μου την αμφιβολία

Μετά τα ήντα τρία
Έρχεται για πάντα η μελαγχολία
Κοιτώ τα περιστέρια στη πλατεία
Στη στάση κάθομαι σε μια γωνία

Μόνιμος επισκέπτης σε ιατρεία
Ψάχνω να βρω θεραπεία
Για την πνευματική ουσία
Πολέμησα για την αθανασία

Καταλήγω στη γνωστή θεωρία
Πώς η ζωή είναι αγωνία
Μια συνεχής δοκιμασία
Ξεκινά και καταλήγει σε παρωδία

Τόσος κόπος για μια ιστορία
Οι μνήμες παλιά βιντεοταινία
Δεν έχει σημασία, είχε πλάκα
Αυτός ο στίχος δεν έχει ομοιοκαταληξία

Με το νου ταξιδεύω

Με το νου θα πελαγοδρομήσω
Βιάζομαι όλα να τα δω και να τα συναντήσω

Από όλα τα μέρη και τις εποχές
Μαζί σου θέλω να δω, εκείνες τις ακρογιαλιές

Με το κύμα γολέτα, χωρίς χάρτη
Να πλεύουμε μακριά ως του ορίζοντα την άκρη

Αλλά κόπηκε τ' αγκουρέτο, σπάσαν τα κουπιά
Κρύφτηκε η ανατολή, κάτω απ' τα ύφαλα

Ναυαγήσαμε εδώ, και αυτό είναι αρκετό
Με σένα κοντά, τον ανήσυχο παλμό ξεχνώ

Μα σαν κάνω να κοιμηθώ
Το ίδιο όνειρο πάλι ορτσάρει στο μυαλό

Γυρίζω πλευρό και σε κοιτώ
Αχ, το πόρτο αυτό είναι βάσανο φριχτό

Με το νου θα πελαγοδρομήσω
Βιάζομαι όλα να τα δω και να τα συναντήσω

Τα μάτια δεν ανοίγω

Όταν ξυπνάω, τα μάτια δεν ανοίγω
Ακόμη μια μέρα που χάθηκε
Ακόμη μια νύχτα πέρασε

Έφτασα στο μέσο της γέφυρας
Τα σίδερα τρίζουν σε κάθε βήμα
Κάτω από τα πόδια μου κενό

Ένα βάθος που φτάνει μέχρι το τέλος
Να σπάσουνε οι σιδεριές σκέφτομαι

Να γίνει ένας σεισμός
Να πέσει ένα μετεωρίτης
Να σβήσει της ζωής ο τίτλος

Γρήγορα αλλάζω την σκέψη μου
Πείθω τον απέναντι μου πως όλα είναι καλά
Υπάρχει μέλλον, υπάρχει παρών

Και το παρελθόν έχει χαράξει
Πάνω στα δάχτυλα μου
Στις παλάμες μου και μου υπόσχεται
Πώς θα αλλάξουν οι εποχές

Το καλοκαίρι θα έρθει τον χειμώνα
Η δροσιά του φθινοπώρου τον Αύγουστο
Αυτά σκέφτομαι κάθε πρωί

Μέσα σε λίγες στιγμές
Και πιάνω το πιο όμορφο μαρκαδόρο
Να ζωγραφίσω ένα χαμόγελο

Μια γλυκιά σκέψη
Ένα χαρούμενο βλέμμα
Όχι για μένα αλλά κυρίως
Για να μην με καταλάβουν οι άλλοι

Και η θλιμμένη μου καρδιά
Τι να την κάνεις που την αφήνεις
Πίσω από κάγκελα

Της λες κοιμήσου και σήμερα
Ένα τραγούδι θα ακούσω
Για να την γαληνέψω

Μείνε κρυμμένη, σκυμμένη
Δώσε μου λίγο χρόνο ακόμα
Χρόνο θέλω για να σε αποκαλύψω

Να σε δείξω παντού, καρδιά μου
Ο κόσμος δεν είναι έτοιμος να σε αντικρύσει.
Ή μήπως δεν είμαι εγώ?

Μια Κυριακή

Τα βουνά πατούν μια
Κυριακή
Τη πηγή να βρουν τη
λιόχαρη
Γνέφουν τα δέντρα για
συντροφιά
Δένουν σταφύλια στα
μαλλιά

Λόγια φωτιά κρατούν
στα χέρια
Είναι ψηλά μακριά τ'
αστέρια
Τώρα που σβήνει το
κερί σας
Πάρτε γλυκό φιλί της
κίσσας

Στην πόλη σαλπάρουν
μια Κυριακή
Αθόρυβα γυρνούν
μοναχοί
Έρθαν περιστέρια για
συντροφιά
Ποτίστε με δάκρυα
την αγορά

Άπονα καρφιά πατούν
τα πόδια
Το αίμα τους γλιστρά
στην ανηφόρα
Μαύρα πουλιά φιλούν
το μνήμα
Πολύχρωμα αγκάθια
στο κτήμα

Πονηρή ξύπνησε μια
Κυριακή
Να τους χαρίσει φιλί
δόλια αυγή
Άφρισαν κύματα για
συντροφιά
Ντύθηκαν με κάλπικη
παρηγοριά

Ελεύθερη γενιά
ζητούν τα χρόνια
Να είναι στα πόδια
τους τ' αστέρια
Τώρα που σβήνει το
κερί σας
Τον θάνατον θάνατο
πατήσας

Στον πηγαϊμό

Σαν βγήκα στον πηγαϊμό για την Ιθάκη
Τον δρόμο περπάτησα καμπουριαστός
Ανθρώπους συνάντησα πολλούς
Γυναίκες άνδρες κωμικούς

Γέλια έκανα με αυτούς και εγώ συνέχιζα
Να φτάνω σε τοίχους ζωγραφιστούς
Στο πρώτο λιμάνι που έμεινα
Τα δρόμια ήταν βρεγμένα γλιστερά

Σκοτάδι και Βαρδάρης χτυπούσε
Το τζάμι αργά τη νύχτα
Και όταν περπατούσα στην Εγνατία
Ένοιωθα ότι στο επόμενο στενό

Θα βρω την ευτυχία
Πέρασαν ξάγρυπνα πρωινά
Μεσημέρια υπνωτισμένα
Βράδια μοναχικά

Ώσπου να καταλάβω
ότι όσο και να τρέχω
το τρένο δεν θα προλάβω
Και έτσι γνωστικός πιά

Δεν υπήρχε άλλη λύση
Τα ρούχα μάζεψα ξανά

Την ξύλινη πόρτα να ανοίξω
Πίσω στο έρημο δωμάτιο

Που ήθελα να φύγω
Η μοίρα της ελευθερίας
Είναι να ζει φυλακισμένη
Στο διάσελο της αμαρτίας

Η σκέψη μου κουτσουρεμένη
Κοιτούσα την κορυφογραμμή της Πίνδου
Που τα βράδια έμοιαζε ωραία κοιμωμένη
Κοιτούσα το δεξί της στήθος
στρογγυλό και στητό

Φάνταζε να είναι μια γυναίκα
σιωπηλή και γοητευτική
Που ψάχνει την γαλήνη
να εξουσιάζει και να εξουσιαστεί.

Σκουριασμένα ρούχα

Τα ρούχα σου σκουριασμένα
Από τον τοίχο πέφτουν
Βράχια που με πνίγουνε
Μες τη καρδιά μου μπαίνουν

Φωτογραφίες σου κοιτώ
Στο νου μου να σε κλείσω
Όταν δεν θα σε ξαναδώ
Δίπλα μου σαν γυρίσω

Στη άδεια σου γωνιά
Το χέρι ακουμπάω
Τη ζεστασιά σου ψάχνω
Την παρουσία σου κοιτάω

Το δάκρυ μου αναζητώ
Τη θλίψη μου ζητάω
Να κλάψω, να σε θυμηθώ
Στο πυρετό γυρνάω

Φωτογραφίες σου κοιτώ
Στο νου μου να σε κλείσω
Όταν δεν θα σε ξαναδώ
Όταν στο σπίτι μας γυρίσω

Κούφια λόγια

Κούφια λόγια λένε – Νόημα δεν βγαίνει
Σύντομες οι λέξεις – Ποιος καταλαβαίνει
Κουτσές συζητήσεις – Κοιτάζεις το γυαλί

Μετάφραση ζητάς – Εξήγηση να βγει
Μια οχλαγωγία – Μπερδεμένοι ήχοι
Ζώα μιλούν ξανά – Βλαστημάς την τύχη

Ήρθε η σειρά σου – Σκεπάζεις την καρδιά
Ξεκινάς να μιλάς – Γαβγίζεις για καλά
Κούφια λόγια τους λες – Νόημα δεν βγάζεις
Να σταματήσεις θέλεις – Στη στιγμή διστάζεις

Η γλώσσα κομπιάζει – Αγκάθια βγάζει
Ανεβαίνει σαν κισσός – Το νου σκεπάζει
Με αίμα στα δόντια – Τους φθόγγους μασάς
Σκοτώνεις το λόγο σου – Με μπότες τον πατάς

Κούφια λόγια λες – Νόημα δεν βγαίνει
Αυτή η φασαρία – Την ζωή σου παίρνει (μικραίνει)
Ποιος μίλησε, ποιος έβηξε – Το ίδιο κάνει
Αυτός όμως που σώπασε – Στον ήλιο φτάνει

Κοροϊδία

Δεν άντεξα την
κοροϊδία
Την βαριά σου
αχαριστία
Να πουλάς για
ευτυχία
Την δική σου αμαρτία

Στη μεγάλη μου
απελπισία
Γονατίζω σε βωμό
θυσία
Συντροφιά με τη
μελαγχολία
Ένα χελιδόνι κοιτά
αστεία

Μου λέει μην δίνεις
σημασία
Η καρδιά σου κι 'αν
στρίβει ευθεία
Κρατήσου μην δίνεις
σημασία
Ακόμη και αν είναι
ζαβή η πορεία

Κράτα το τιμόνι σου
ευθεία

Κοιτά μακριά, κάτω
τη πλατεία

Υπάρχει, υπάρχει
ακόμη σοφία

Δεν χάθηκαν όλα στη
Κεκροπία

Περνάω απ' τη
πλατεία

και θυμάμαι τη σοφία

Ένα παιδί στην
αλητεία

Με κοιτά με απορία

Ψυχή μου βάλε τελεία

Αναδύσου από τη
μανία

Της αγάπης η δουλεία

Ας τελειώσει με
λιποταξία

Η ασυνείδητη μου φλόγα

Ώρα είχε να ξυπνήσει μέσα μου
Η ασυνείδητη μου φλόγα
Βυθίζομαι σε θάλασσες νευρώνες
Καλώδια ηλεκτρικά φορτίο μπουκωμένο

Απλώνω σπρώχνω τα χέρια μου να ανέβω
Πάω προς ψυχρό εγωκεντρικό φως
Υποσυνείδητο χταπόδι κολλάει στους
αστραγάλους
Μου σφίγγει τα πόδια ανεβαίνει
στο σώμα και πιάνει το στήθος μου

Κρατιέμαι από μια σανίδα λογικής
Ένας σμήνος πτεροθυμικά πετάνε χαμηλά
Τα κομμάτια μαζεύω και κοιτώ το πρόσωπο
που δεν αναγνωρίζω

Ποιος είναι ο άλλος απέναντι μου,
ίδιος μου φαίνεται κάπου τον ξέρω
κρατάει ένα κομμάτι κρύσταλλο

Μου μιλά όταν του μιλάω, με χαιρετά
Στα χέρι του μια πένα κρατά
Κιθάρα έχει στη πλάτη του
Με εντέρινες χορδές

Ώρα είχε να ξυπνήσει μέσα μου
Η ασυνείδητη μου φλόγα
Βυθίζομαι σε θάλασσες νευρώνες
Η λογική μου σαν καθρέπτης σπάει
Ωραία τα ασυνείδητα ταξίδια

— Τετέλεσται η ποίηση;

Το πυροφάνι

Έγραψα τις μισές σελίδες της ζωής μου. Σκίτσα,
μουτζούρες και πολλά λόγια Τώρα τις υπόλοιπες
τις σκέφτομαι διπλά

Οι μισές σελίδες

Έγραψα τις μισές σελίδες της ζωής μου
Σκίτσα, μουτζούρες και πολλά λόγια

Τώρα τις υπόλοιπες τις σκέφτομαι διπλά
Τι θα γράψω εκεί για σένα πως θα είναι

Με προσοχή γυρνάω ακόμη μια σελίδα
Λευκή με προσκαλεί να την γεμίσω με μελάνι

Μα θέλω μονάχα την πένα πάνω της να αφήσω
Και το χέρι σου να με οδηγήσει

Να γράψουμε μαζί τα επόμενα κεφάλαια

Γράμμα στον ποιητή μου

Γιατί γράφω αυτό που μοιάζει με ποίηση
Τι είναι τελικά ποίηση και τι ποιώ
Αισθάνομαι τυλιγμένος σε ένα τσουβάλι λέξεις
Σχίζω την λινάτσα με τα νύχια για να βγω

Πώς λέγεται αυτό που οι λέξεις δένονται
Σχήμα γίνονται και πλέκονται
Όταν το μολύβι τρέχει γρήγορα δεν σταματά
Και από κάτω κολυμπάνε γράμματα λαμπρά

Γραμμές λιώνουν, χωρίζουν ενώνονται ξανά
Σχηματίζουν δρόμους, μονοπάτια, ανηφοριές
Ένας αέρας φυσά που πνέει από την ανατολή
Σηκώνει τα γράμματα και πάλι από την αρχή

Σβήνω, γράφω, ξηλώνω και ξαναχτίζω στο σκοτάδι
Αυτό είναι ποίηση, να ξεκαλουπώνω τον εαυτό μου
Θέλω να δω, να ακούσω, τον εαυτό μου να
πυροβολήσω
Να τον θάψω, να κλάψω να τον λησμονήσω
... και νεκρός να συνεχίσω

Τσιγάρο στα κλεφτά

Αγκαλιά στο καλοριφέρ
Με δυο μπουφάν στην πλάτη
Τσιγάρο στα κλεφτά
Χωρίς δραχμή η αγάπη

Νιάτα όνειρα πολιορκημένα
Μα ποτέ κουρασμένα
Τσιγάρο στα κλεφτά

Καφέ στο κυλικείο με δανεικά
Σε δυο ρόδες βόλτες
Στο ποτάμι, στο φρούριο ψηλά

Μαζί με μια εξασθενημένη σκιά
Στο φως της πόλης φεύγει κι αυτή
Στην ακροβραχιά στέκομαι

Κοιμάται η πόλη είναι αργά
Να πηδήξω σκέφτομαι
Ένα θαύμα με κρατά

Παναγιά ηλιοκρατούσα

Πόσοι μνηστήρες
πέρασαν από χαμηλά
ταβάνια
με στραβωμένα πόδια,
σκουλήκια σύρθηκαν
για να σε
εντυπωσιάσουν

Οι αυλικοί στρώνουν
χαλιά από ψέματα,
μούχλα και λάσπη
κερνούν
Όλοι ένα κομμάτι σου
κόβουν να τραφούν
για να σε δοκιμάσουν

Είναι πολλές οι
Παναγιές όσα τα
βότσαλα στην
αμμουδιά
Μια κρατά στην
αγκαλιά, βρέφος που
σε κοιτά και
αναστενάζει

Άλλη κοιτά πιο
χαμηλά, πλέκει στα
δάχτυλα φιλιά,
φανάρια δέρμα

Φέγγει φλόγα και φως
εκ φωτός σε ακουμπά
και σε ανατριχιάζει

Από όλες τα εικόνες
που δεν φίλησα, σε
μια στέκομαι και
δακρύζω

Είναι η Παναγιά η
ηλιοκρατούσα, στην
μοίρα της δοσμένη

Κρατά τον ήλιο στην
καρδιά, σαύρες
ξεσκίζουν το φουστάνι
Με κοιτάζει και
περιμένει, μένει
ζωντανή από τον
χρόνο πολιορκημένη

Τα μάτια της μου
καίνε την μιλιά, άλογα
τρέχουν στην κοιλιά
μου

Κάνω να κουνηθώ, και
δεν μπορώ, είμαι
μαρμαρωμένος

Δάκρυα σκάβουν
ρωγμές στο πρόσωπο,
ανοίγουνε χαράδρες
Σπάνε ένα είδωλο που
θυμάμαι να κοιτώ, δεν
είμαι πια ξενιτεμένος.

Στέρεψε στα χείλη
μου η αναπνοή,
σώθηκε και το μελάνι
Ο δίσκος πάλιωσε, η
μελωδία πνίγηκε σε
μαύρο ουρανό

Πιάνω την κιθάρα και
πηδώ έχοντας ένα
άσμα τελικό
Τις ρωγμές μου να
ξεχάσω, στη φωτιά να
πέσω ή να
αποκοιμηθώ

Ο δίσκος πάλιωσε,
και από το πικάπ
στράβωσε η βελόνα
που φιλώ

Μικρός ήρωας

Άκου με μικρέ μου
ήρωα
Άπειρε εαυτέ μου
Μικρός που είσαι δεν
μπορείς
Όλα να τα καταφέρεις

Μον' ένα πράγμα
άκουσε
Πριν κάνεις οτιδήποτε
Άνοιξε την καρδιά σου
Και μην
στενοχωριέσαι

Όλος ο κόσμος σε
κοιτά
Τώρα είναι η σειρά
σου
Σφουγγάρι πιά δεν
γίνεσαι
Γνώση άλλη να πάρεις

Ότι είναι κλειδωμένο
Φωτιά καίει μέσα σου
Τα πνεύματα ξυπνάνε
Βροντές και λάβα

Ψυχή μου
χαμογελαστή,
Και σκληρή σαν
βράχος
Μην αγκομαχάς
Μην τρέχεις να
προλάβεις

Ο χρόνος είναι
ακίνητος
Για όσους αγαπούν
Οι μέρες μένουν
φωτεινές
Για όσους πιστεύουν

Στο τέλος κάποιои
υψηλοί
Σε μάρμαρο
συχνάζουν
Και όσους δεν
συγκινεί
Η τελευταία σκηνή
Σε χαλίκια
ξαποστάζουν

Διαφημίσεις

Έρχονται νύχτες που
στην οθόνη σου
βλέπεις μόνο
διαφημίσεις
Τα δάχτυλα σου
πατάνε επίμονα να τις
παραβλέψεις
Θέλεις να τις
προσπεράσεις αλλά
δεν μπορείς δεν έχεις
δάχτυλα
Έρχονται να σου
φωνάξουν τι είσαι,
γιατί είσαι, πως να
γίνεις

Έρχονται νύχτες που
το δωμάτιο σου είναι
μαύρος ωκεανός
Το κρεβάτι
σκουριασμένο καράβι
φορτωμένο με όνειρα
Τα κύματα σε χτυπούν
και αγκαλιάζεις το
μαξιλάρι
Το κρατάς σαν
σωσίβιο και πέφτεις
στη θάλασσα

Έρχονται νύχτες που
δεν είσαι εδώ, μιλάς,
κάνεις χειρονομίες
Όμως δεν είσαι εσύ
είσαι ένα ψηφιακό
παιχνίδι
Και γουστάρεις που
σκοτώνεις τον εαυτό
σου στο παιχνίδι
Κάνεις ότι δεν κάνεις
και ξαναπαίζεις την
ίδια πίστα ξανά και
ξανά

Έρχονται νύχτες που
η φωνή που ακούς
είναι άγνωστή σε σένα
Δεν την αναγνωρίζεις
λες και μιλάει κάποιος
άλλος για σένα
Προσπαθείς να
σωπάσεις αλλά και
πάλι βλέπεις
υπότιτλους
Και τα λόγια στους
υπότιτλους δεν είναι
δικά σου, ποιος είναι;

Με δυο βαλίτσες

Με δυο βαλίτσες γύρισα όλη την Ευρώπη
Τα πόδια μου πρηστήκανε και κάθισα στη πλώρη
Με ένα χαρτί και ένα μολύβι
Τους γλάρους ζωγράφισα

Σαν κάθονταν στο χέρι μου
Ψίχουλα να ζητιανέψουν
Χαμένο καράβι η ψυχή μου
Γεμάτο αναμνήσεις

Πότε θα βρω λιμάνι
Πότε θα ρίξω άγκυρα
Ναύλο αν χρειαστεί να πληρώσω
Την ψυχή μου την κρατώ και θα την ασημώσω

Χαμένο καράβι για που γυρνάς
Σε ποιες θάλασσες αρμενίζεις
Φουρτούνες δεν σε βούλιαξαν
Πολιορκίες πειρατών

Καιρό έχω να σου γράψω

Καιρό έχω να σου γράψω
Ο λόγος προφανής
Τον χρόνο μου κάτι άλλο τραβάει
Είναι αυτό που αναγκάζομαι
να κάνω αυτή τη στιγμή

Μη μαραζώνεις
Τα πέταλα σου μην πετάς
στο χώμα
Έρχομαι και θα είμαι
θαρραλέος, δυνατός, καθαρός
και σεμνός

Όταν τυλιχτώ πάλι
στα λευκά σου σεντόνια
Όνειρα, φόβοι, μυστικά
αλήθειες θα σου πω
Όπως τα πρώτα χρόνια
Εδώ είμαι δεν έχω φύγει

Ένα παιδί μετρά τα άστρα

Πόσα αστέρια
μέτρησες παιδί μου
Ξέρω ότι πολλά σου
έταξα
Φωτιά σου έβαζα στην
καρδιά σου

Ξέρω πως είναι να
αισθάνεσαι
Πως μπορείς όλα να
τα κάνεις
Μα όσο και αν
ζητιάνεψες δεν είδες
τίποτα

Ξέρω πως είναι να
αισθάνεσαι
Σαν κερí έτοιμο να
σβήσει
Σαν κύμα που
αποτραβιέται από την
αμμουδιά

Ξέρω πως είναι να
αισθάνεσαι
Έτοιμος να ριζώσεις
κάπου
Μα το χώμα να είναι

σκληρό

Ξέρω πως είναι να
είσαι κύμα
λίγο πριν χτυπήσει
στα βράχια
Ο ωκεανός να σε
τραβά μακριά

Ξέρω πως είναι να
είσαι φωτιά
Ένα κερí στραβό,
λιωμένο
Που τσιρίζεις την
τελευταία σου λάμψη

Ξέρω πως είναι να
αισθάνεσαι
Πώς είσαι πιο φως
έχεις φωτεινό
πριν σβήσεις εντελώς
και λιώσεις

Και ποιο παιδί μετράει
τ' άστρα
Τόσα πολλά που
πέσανε
Έμεινε μόνο το

σκοτάδι να μετράμε

Ήταν ένα παιδί που
μέτραγε τα άστρα
Πάνω σε λόφους
ανέβαινε
Από το παράθυρο τα
βουνά κοιτούσε

Ένα παιδί που μετράει
τ' άστρα

Να είναι ζωντανά
γερά
Τα όνειρά του σαν
κάστρα

Έχεις νοιώσει ποτέ

Έχεις νοιώσει ποτέ
Σαν καράβι που πλέει
ακυβέρνητο
Να γέρνεις στα
κύματα
Να σε χτυπά το αγκιάζι
Με τρύπιο σκαρί να
πλέεις
Αλμύρα να έχεις
τρυπήσει το ξύλο
Τα κουπιά να είναι
ποτισμένα
Έτοιμα να σπάσουν

Και τα πανιά ραμμένα
μπαλωμένα
Σχισμένα στις άκρες
Με τρύπες που ο
αγέρας περνάει
Και σφυρίζει κακούς
οιωνούς
Και τα κουνά και τα
ορίζει
Σαν πλατανόφυλλα
Που φεύγουν και
πετάνε στα βουνά

Ξερά χωρίς δυνάμεις
πάνε όπου ο άνεμος

τα πάει
Πότε μπρος πότε
πίσω
Με τρύπια πανιά για
που πηγαίνεις
Με σκουριασμένα
άγκιστρα που θα
δέσεις
Ποιο λιμάνι θα σε
δεχθεί

Να δέσεις το μαύρο
σου καΐκι
Κανείς δεν θέλει την
σκουριά
Όταν αγγίζεις
σκουριά, σκουριά θα
σου έρθει
Όπου αράζεις τα
πουλιά δεν έρχονται
στην κουπαστή

Δίχτυ ρίχνεις μα
ψάρια δεν βγάζεις
Μήδε ένα όστρακο
μήτε ένα κοχύλι
Που πας σου λέω μα
εσύ συνεχίζεις
Τη σκουριά δεν τη

φοβάσαι
Τα κουπιά δεν τα
έχεις ανάγκη
Και τα πανιά σου ας
είναι τρύπια
Αν δεν φυσήξει
μπουνάτσα
Τα κύματα θα
καβαλήσεις

Τα κύματα άσπρα
άλογα
Θα ζέψεις και θα σε
ταξιδέψουν
Εκεί που θες να πας
Κοιτάς τα αστέρια
πυξίδα δεν χρειάζεσαι
Και τα αστέρια σου
δείχνουν την ανατολή
Τι ψάχνεις να βρεις τι
είναι
Αυτό που λαχταρά το
είναι σου
Η καρδιά σου
κομματιάζεται γίνεται
αφρός

Η ψυχή σου χτυπά
στο στομάχι σου και
πλησιάζεις
Την στιγμή που ο

ήλιος βγαίνει στο
ορίζοντα
Με μια απόχη
κυνηγάς τις πρώτες
ηλιαχτίδες
Πουλιά χρυσά
αστραφτερά που
βγαίνουν από τη
θάλασσα

Αρπάζεις δυο σε ένα
βράχο τα κρατάς
Και σε φωτίζουν με
ένα φως ολόχρυσο,
λευκό, γαλάζιο και
κίτρινο
Σαν τα κοιτάς τα
μάτια σου ανοίγεις
Και βλέπεις το καράβι
σου
Που είναι τρύπιο και η
φουρτούνα φαίνεται
να κοντοστέκεται για
λίγο

Σαν να σε λυπάται και
της ζητάς
Λίγο ακόμα χρόνο
Να κρατήσεις στην
αγκαλιά σου τις δυο
ηλιαχτίδες

Ανοίγεις το βάζο και
πετούν ψηλά

άνεμος θα φέρνει νέα
σας

«Γειά σας πουλιά μου,
χρυσά σπουργίτια,
ηλιαχτίδες μου
φωτεινές»

Πετάξτε ελεύθερα
στον κόσμο
Δείτε θρόνους, δείτε
κάστρα, ερημιές και
δάση
Πετάξτε δίπλα δίπλα
κάτω από στάλες
βροχής

Με τα φτερά σας
βρεγμένα και το
χαμόγελο σας να μην
σβήσει ποτέ
Εδώ θα περιμένω στον
ορίζοντα το νησί
Να περιμένω πολύ,
πάρα πολύ
Και να ακούω γιατί ο

Αγάπες που θα κάνετε
και θλιμμένες ώρες
που θα ξεπερνάτε
Εδώ θα είμαι για εσάς
Να προσκυνώ τον
ήλιο
Φως να ρίχνει στον
δρόμο σας
Καμιά σκιά να μην
σας ακολουθεί

Και αν με αξιώσει ένα
ποτήρι θα κρατώ για
τη γοργόνα μου
Να ζήσουμε μαζί, να
δούμε την ανατολή,
τα χείλη της να αγγίξω
Τα χρυσά της μαλλιά
να με τυλίξουν και να
κοιμηθώ

Η άκρη του σχοινιού

Ένα πρωινό, τέλος
καλοκαιριού
ξεκίνησα να βρω την
άκρη του σχοινιού
Με υπερήφανη,
γεμάτη καρδιά
πήρα ένα δρόμο και
βάδισα αργά

Όταν ήθελα νερό
έπινα την βροχή
Όταν ζεσταινόμουν
καλούσα την δροσιά
Όταν κρύωνα
σκεπαζόμουν με ήλιου
κλωστές
Όταν πεινούσα έψηνα
καλαμπόκια σε ένα
ηφαίστειο

Οι μέρες περνούσαν
και η άκρη δεν
φαινόταν κοντά
Άρχισα να περπατάω
γρήγορα για να βρω
την άκρη
Τρέχοντας προς την
άκρη του σχοινιού
Γρήγορα και βιαστικά

με λογικό μυαλό
Για να προλάβω πριν
το σχοινί χαθεί

Βροχές, έπεφταν
πάνω μου μα δεν
διψούσα
Κρύωνα και
σκεπαζόμουν με
ανθρώπου ρούχα
Την πείνα μου
ξεχνούσα

Με τα χέρια μου
έπιανα το σχοινί
Πέρασα δίπλα από
δάση με πλατάνια και
πεύκα
Απάτητα χωράφια με
κατάλευκό βαμβάκι

Ήπια από
κρυστάλλινες πηγές
Πέρασα από ποτάμια,
λιμάνια
Θάλασσες αθάνατες
με παρθένες χρυσές
αμμουδιές
Είδα οροσειρές που

μαχαίρωναν τον
ουρανό
Και δρόμους πύθωνες
που κυκλώνανε
πόλεις και χωριά

Έτρεξα κι άλλο να
προλάβω μήπως
κάποιος άλλος βρει το
μυστικό
Όσπου συνάντησα την
απέραντη έρημο
Το βήμα μου ήταν πιά
αργό

Έσερνα τα πόδια μου
στην σκόνη
Κόκκοι άμμου
τρυπούσαν τα μάτια
μου
Τα γένια μεγάλωσαν,
έφτασαν στα γόνατα
μου
Έγιναν γκρίζα από τις
θύελλες

Στέγνωσαν από τον
καυτό αέρα της
ερήμου
Τώρα να τρέξω δεν

μπορώ, ούτε να
βαδίσω
Τραβώ τα πόδια μου
γέρνω, αναστενάζω
και πονώ
Κρατώ ένα μπαστούνι
στο ένα χέρι, το σχοινί
στο άλλο

Πριν φτάσω στο
τέρμα, το σχοινί
τελειώνει
Θαμμένο στην άμμο,
στη μέση της ερήμου
Που όπου και αν
κοιτάξεις, βλέπεις την
ίδια εικόνα
Πετάω το μπαστούνι
μου γονατίζω και
σκάβω με τα χέρια
μου

Τα δάχτυλα μου
καίγονται από την
καυτή άμμο
Όμως συνεχίζω
Βρίσκω ένα μεταλλικό
σεντούκι
Το κρατάω στα χέρια
μου σαν το κύπελλο
της νίκης

Στις άκρες έχει
χρυσές επιγραφές
Γράμματα και λέξεις
που θολώνουν στα
μάτια μου
Η όραση μου με
αποχαιρετά σιγά σιγά

Είναι μια παιδική
ζωγραφιά μια
χαρούμενη εικόνα
Το ακουμπάω στο
στήθος μου
Κοιτάω ψηλά τον
ουρανό

Τα χέρια μου
ψηλαφίζουν το
πολύτιμο εύρημα
Ανοίγω το σεντούκι
και από μέσα
βγάζω με προσοχή
ένα βελούδινο πανί
με ένα παλιό πάπυρο
τυλιγμένο προσεκτικά

Προσεύχομαι,
μετανιώνω για το
χαμένο χρόνο
Ένας γλάρος πετά
ψηλά
Αναρωτιέμαι τη
δουλειά έχει ένα
θαλασσοπούλι στην
έρημο
Κάνει μια στροφή
πάνω μου.

Το ξεδιπλώνω
Η ανάσα μου φεύγει,
η καρδιά μου
διακόπτεται και
επανέρχεται

Ήταν η τελευταία
εικόνα που είδα.

Δάκρυα κυλούν από
τα μάτια μου

Ασφόδελοι

Στον ασφόδελο λειμώννα
Θα περπατήσω να χαθώ
Ζωντανός με τους νεκρούς
Θα περιπλανηθώ

Να ζητήσω από τις ρίζες
Γύρω μου να με κυκλώσουν
Ποιητές συγγραφείς
Να με λυτρώσουν

Να καθίσω με τον Σεφέρη
Λόγια να μάθω
Το φως να γευτώ του Ελύτη
Το χέρι μου να διδάξω

Με τον Καρυωτάκη τους άδοξους
Να κατανοήσω
Η Ρουκ το βλέμμα να μου δώσει,
Να κρατήσω

Η ποίηση ζητά αίμα και θυσίες
Εκείνοι μας παρέδωσαν τη πυρακτωμένη πένα
Και μια κατάρρα να ζούμε με τις Ερινύες

Φυσάει φωναχτά ο άνεμος

Φυσάει φωναχτά ο
άνεμος
Νομίζω είναι η
δεύτερη μέρα που
φυσάει τόσο πολύ το
βράδυ
Ακούς την φωνή του
ανέμου
Να περνάει πάνω από
σπίτια, να τρυπώνει
μέσα στα κλαδιά

Να στρώνεται πάνω
στους δρόμους και να
σηκώνει τα χαλίκια
Τα δέντρα
αναστενάζουν,
φλέγονται από του
ανέμου τα αγγίγματα

Παίζει με τα δάχτυλα
του τα φύλλα, τα
χαϊδεύει ερωτικά
Στον ουρανό
ντροπαλά σύννεφα
κλείνουν τα μάτια
τους

Η φύση ιδρώνει ο
αέρας πνέει έρωτα και
όλα γλυκαίνουν
Έχω μια λάμπα στο
πάτωμα με ένα βιβλίο
πάνω της
Είναι ο λόγος που έχει
φως το δωμάτιο
Θα το είχα κλείσει, να
κοιμηθώ, να σκεφτώ,
να θυμηθώ

Αλλά η μνήμη με
περιπαίζει
Μου στέλνει εικόνες
που δεν θέλω
Και μου κρύβει τα
σοβαρά
Τα σημαντικά τα
χαρούμενα

Κάνω προσπάθεια να
βρω την άκρη, την
αρχή
Πόσες φορές θα
ρωτήσω, πόσες θα
πληγωθώ
Ποιος ο λόγος να
πονώ

Ποιος ο λόγος να με
πονούν

Φαίνεται πώς υπάρχω
ως τέρψη
για οποιονδήποτε
θέλει να δοκιμάσει
Να παίξει, να
προβάλει πάνω μου
Όλες τις ενοχές του
και την κακία του

Συμβαίνει πάντα, σε
στιγμές που πιάνω τον
εαυτό μου
Έτοιμο για το επόμενο
μεγάλο λιμάνι
Η άγκυρα σηκώνεται,
οι κάβοι λύνονται
αλλά στο τέλος
υπάρχει απαγορευτικό

Ότι φορτίο έχω
ετοιμάσει μένει έκθετο
στον ήλιο, στη
αλμύρα του λιμανιού
Ξεχασμένο εκεί ως

την επόμενη φορά
Και τα ξεχασμένα
φορτία είναι πολλά

Είναι πολλά τα
καράβια, δεμένα στα
λιμάνια μου
Κανένα δεν ξεκινά,
σκουριάζουν κάθε
μέρα
Πότε θα αλλάξουν οι
εποχές, να έρθουν
κύματα μεγάλα
μήπως μπαρκάρω και
εγώ.

Και τα φορτία τα
πολλά, στο λιμάνι
Ας μείνουν εκεί για
όποιον θέλει να τα δει
Και αν είναι
χαλασμένα ας τα
πετάξει
Διαφορετικά ας
χαιρετίσει

Σπέρνω τραγούδια

Θα σπείρω τραγούδια
στο μπαλκόνι σου
Να σε καλημερίζουν
τον ήλιο να σου
δείχνουν

Σπαρτά τραγούδια,
νότες θα φυτέψω
Διέσεις και υφέσεις θα
υφάνω

Κλειδιά, ρυθμούς,
μοτίβα
ουρανό θα γράψω

Αιώνια μουσική, θεών
παρτιτούρες
υπερκόσμιες θα
κλέψω
να έρθω να σου
τραγουδήσω

Σπέρνω τραγούδια,
στίχους θερίζω
Νότες φυτεύω για να
σε προσεγγίσω

Αστέρια στο κήπο του
ουρανού
Χρυσό γλυκό νερό θα
σας ποτίσω

Διδάξτε μου σας
παρακαλώ
Αφήνω την ψυχή μου

Σαν νούφαρο στο
νυχτερινό αεράκι
φεύγω
Σελήνη μου λαμπρή
δείξε μου το δρόμο

Τραγούδια να σπέρνω
σου ζητώ
στίχους να θερίζω

Και εσένα θα υμνώ
Σε σένα θα πλαγιάζω

Με φως από τη
λάμψη σου
θα λούζομαι

Κομήτες θα καβαλώ
Αστερόσκινη θα
αγγίζω

Δεν ήρθε η μέρα
Βοήθησε με φεγγάρι
μου χρυσό

Σε γαλαξίες
καταρράκτες
Θα πλένω τα ρούχα
μου

Ήλιε όταν βγεις ρίζε
φως
στις σελίδες μου

Θα σπείρω τραγούδια
για
όσους ήταν και θα
είναι ξανά

Στείλε άρματα λευκά
να
οργώσουν τις σκέψεις
μου

Πέτρινος δίσκος
γυρνά
Ένας τροχός
τραγούδια

Λόγια βροχή ρίζε στα
σπαρτά μου
να ποτίσεις τους
στίχους μου

Είναι τροχός και εμείς
κρατιόμαστε
στους άξονες για να
μην γλιστρήσουμε

Άνθισε με, θέλω να
πω όσα
η ψυχή μου δεν
μπορεί

Θέλω να μείνω εδώ
Δεν είναι ακόμη η
στιγμή

Άσε με να γίνω ο
διάυλος σου
Και όλα να ειπωθούν

Όλα να λεχθούν να
ανθίσουν
Να έρχονται οι
άνθρωποι, τα ζώα τα
φυτά

Να ακούν τα λόγια
σου
Σπέρνω σελίδες
ολόκληρες

Παραγράφους ποτίζω
Στίχους κλαδεύω
μπας και ψηλώσουν

Λόγια πλαταίνω,
αραιώνω και
μεταφυτεύω

Των λέξεων το χώμα

Με τα χέρια
ανακατεύω
Και κάθομαι δίπλα και
περιμένω

Πότε θα βγει το
πρώτο φύλλο
Πότε θα έρθει η
στιγμή

Λόγιος βλαστός να
τιναχτεί
Μπροστά μου να
ανθίσει

Απούντο

Είμαι ο μεταέλληνας, πιστά ανήθικος ακόμα Ένας
ακόμα φόλοουερ και έπεσα σε κώμα

Εξάρχεια

Συνθλίβομαι, ενώνομαι, σηκώνομαι και ντύνομαι
Κατεβαίνω στα Εξάρχεια, χτυπάω, πέφτω, γελάω

Ενώνομαι, μαζεύομαι, έρχομαι και κρύβομαι
Ανεβαίνω τρέχοντας τις σκάλες, ανάβω ένα φυτίλι

Σκοτεινιάζομαι, κρυώνω σκεπάζομαι
Χαρτόνια στρώνω, ανάβω ένα τσιγάρο, κοιμάμαι

Σωπαίνω, κουφαίνομαι, δακρύζω
Ληγμένα μπιμπερό, μούχλα στα θρανία, βροχή

Διαλύομαι, στις σκέψεις σκοτίζομαι
Γράφω, κλαίω, θυμάμαι το αύριο, ξεχνάω το χθες

Ζωγραφίζομαι, σχίζομαι, στροβιλίζομαι
Ένα κύκλο, δύο κύκλους, πολλούς κύκλους

Μεταέλληνας

Είμαι ο μεταέλληνας, το πρωί είμαι δεξιά
κλαρίνο με κοστούμι ή χίπστερ με γυαλιά

Το μεσημέρι πάω κέντρο, πρόβατο κοινωνικό
Η τσάντα μου στη πλάτη, παίρνω το μετρό

Όταν η νύχτα πέσει, κουτσαίνω αριστερά
Διαβάζω λίγο Ρίτσο και φιλάω τα παιδιά

Δεν πλένω δόντια, για να μην αργοπορώ
Μου έχουν μείνει μόνο δυο και δεν χαμογελώ

Πέφτω κομμάτια στις εννιά στο σκληρό μου
στρώμα
Παίρνω το χάπι, βάζω βολταρέν σε μέση και πόδια

Είμαι ο μεταέλληνας, πιστά ανήθικος ακόμα
Ένας ακόμα φόλοουερ και έπεσα σε κώμα

Μοναδική ελευθερία

Σιωπηλά βράζουν οι αντοχές
Το χρώμα ξεθωριάζει στις καρδιές
Παγωνιά, ζεστή και χειμώνας και θέρος
Όλες μαζί οι εποχές

Έρχονται εκείνες οι νύχτες,
Οι παλιές μέρες και σβήνουν ξανά
Δες λιώνουν τα τελευταία χιόνια
Έρχονται ξανά τα χελιδόνια

Για τα παιδιά κοίτα τα χρόνια
Μίλα τρανά άσε το ψέμα
Να έχουν πανιά γερά στα χέρια
Να έχουν φτερά λεπτά στα πόδια

Κύμα δροσερό φυσά το φόβο
Και ο κόσμος κάνει φασαρία
Δες παιδιά βάψουν τον τοίχο
Μια φράση μόνο, μοναδική ελευθερία

Τέλος ιστορίας

Στο τέλος της
ιστορίας, δεν θα
υπάρχει χρόνος.

Να δούμε να
υπολογίσουμε, να
διαμαρτυρηθούμε, για
τον χαμένο χρόνο.

Άνθρωποι κατσαρίδες
θα περπατούν
ανάποδα στο χώμα.

Με τα τριχωτά πόδια
ανεβαίνουν πάνω σε
σιδερένιες γέφυρες,
κρύβονται κάτω
σε βρομερούς
σκουπιδόλοφους.

Κύματα από σκόνη
και λιωμένο σίδηρο θα
στάζει από τις
ταράτσες μικρών
σπιτιών.

Πολυκατοικίες
σκελετοί από μπετόν
στέκουν
μισογκρεμισμένοι
μέσα στην κίτρινη
σκονισμένη πόλη.

Στο τέλος της
ιστορίας, δεν θα
υπάρχει χώρος.
Δεν θα υπάρχει
χρόνος.
Όλα θα μαζευτούν σε
ένα μοναδικό σημείο.

Μια μαύρη κηλίδα θα
ανοίξει στο κέντρο της
γης.
Κόκκινα ποτάμια θα
πεταχτούν από τις
ρυτίδες της γης.

Στο τέλος της
ιστορίας οι άνθρωποι
κατσαρίδες θα
περπατούν ανάποδα
πάνω στις πληγές της
γης.

Θα κρύβονται μέσα σε
εμπορικά κέντρα,
μέσα σε τρύπες κάτω
από ξερά ποτάμια.

Όμως η γη έχεις μέσα
στις τσέπες της νέους
σπόρους.

Θα ζουν σε κάμπους
σκουπιδιών γεμάτους
από αλουμίνιο και
πλαστικό, έξυπνες
μηχανές ψυγεία και
τόνους από
μπουκάλια με κρέμες,
αρώματα και
αντισηπτικά.

Όταν όλα καούν η γη
θα τους πετάξει ψηλά
στον ουρανό για να
πέσουν πάνω στα
ηλιοκαμένα χώματα
της ανθρωπότητας.

Δεν

Γεννήθηκα τη μέρα του δεν
Τους ακούω συνέχεια να μου λένε δεν
Δεν μπορείς να κάνεις δεν
Δεν είσαι εσύ δεν

Δεν θα τα καταφέρεις δεν
Δεν θα μιλάς έτσι δεν
Δεν θα ζεις έτσι δεν
Μην ακούς ότι σου λεν

Είναι σαν τα μανεκέν
Κούφιας κούκλες στο μηδέν
Όσα όμως δεν σου λεν
Αυτοί που δεν σου λεν

Εσύ να λες δεν
Δεν θα γίνεις ότι λεν
Ας γεννήθηκαν τη μέρα του δεν
Θα σε ακούνε συνέχεια να τους λες δεν

Αν είναι όνειρο

Πήρα τους δρόμους πολύ αργά
Κοντεύει σουρουπώνει
Μ' ακολουθούνε μαύρα πουλιά
τι ψάχνω μες την πόλη;

Βλέπω κανόνια, φώτα λαμπρά
γιορτή ετοιμάζουν οι νέοι
Φωτιές που πηδάνε ως τα βουνά
Γλιστράνε ως την Πεντέλη

Στην θαλασσιά δελφίνια νεκρά
αράχνες σαλεύουν στο κύμα
Κάλπικοι άρχοντες σηκώνουν πανιά
μαρμάρινο φτιάχνουν το μνήμα

Άνθρωποι κουβαλούν τη μοναξιά
Τα σπίτια τους γέρνουν στο χώμα
Στην γειτονιά, δεκάδες σκυλιά
Δαγκώνουν ένα πέτρινο πτώμα

Ένα παιδί, με κόκκινο στέρνο
να φάει δεν έχει ψωμί
Η θλίψη του σβήνει το μέλλον
η πείνα θαμπώνει μεμιάς τη ζωή

Στα χέρια κρατώ ματωμένα γυαλιά
Το αίμα μου παγώνει στο χώμα

Μαύρα πουλιά έρχονται τώρα κοντά
Ο χρόνος διψάει δίχως νώμα

Βαδίζω σκυμμένος σε βράχο ψηλό
Την πόλη κοιτάω και θυμάμαι
Αν είναι όνειρο αυτό που ζώ
Δεν θέλω άλλο να κοιμάμαι

Φονική πρωτοχρονιά

Με ένα φόνο ξεκινά
Ακόμη μια
πρωτοχρονιά
Πώς έγινε έτσι
ξαφνικά
Στη δική μας γειτονιά
Το αίμα να κυλλά
Τόσο εύκολα και
απλά
Σαν να είναι
καθημερινά
Έθιμα Ελληνικά

Καθόμαστε
αναπαυτικά
Σε θέατρα τηλεοπτικά
Βλέπουμε σιωπηλά
Τον ύποπτο να μιλά
Αναλύουμε μικρά
Λεκτικά ακροβατικά
Εξετάζουμε
συμπεριφορικά
Τεχνάσματα γνωστικά

Ακούμε ελαφρυντικά
Ο ύποπτος μας κοιτά
Κάνουμε σενάρια
απλά
Και άλλα υποθετικά

Ριάλιτι μεσημεριανά
Δικάζουμε τελικά

Μέσα στα
μεσημεριανά
Είναι τώρα η σειρά
Για να ανάψει η πυρά
Ευτυχώς υπάρχουν
τελικά
δημοσιογραφικά
Γραφεία ανακριτικά
Και εγκληματολογικά
Γιατί όλα αυτά
Τα εγκληματικά
Ανεβάζουν τα
νούμερα
Σε υψηλά ποσοστά

Και τα διαφημιστικά
Να τρέχουν ξανά
Να βλέπουμε
δολοφόνους
Στη τηλεόραση να
παίζουν θέατρο
Και εμείς να ρωτάμε

Χθες μια γυναίκα
νεκρή
Σήμερα έφυγε ένα

παιδί
Ένα άνδρας σκότωσε
Κάποιος άλλος
έσφαξε
Μια άλλη έπνιξε
Εκβίασε και χτύπησε
Άλλοι πολλοί
χτύπησαν
Προκάλεσαν και
βίασαν
Έκαψαν, έθαψαν, και
Από το νόμο γλίτωσαν

Στη τηλεόραση
μίλησαν
Και πρωτοσέλιδο
έγιναν
Συνεντεύξεις έδωσαν
Δημοσιότητα
κέρδισαν
Και αυτό που ήθελαν

πολύ
Τους δόθηκε στη
στιγμή
Αυτό που με θλίβει
πολύ
Είναι η απάντηση
γιατί
Ένα παιδί δεν θα
γεννηθεί
Αλλά καλύτερα η
φυγή
Στου ουρανού τη πνοή
Γιατί εδώ η χρονιά
ξεκινά
Έγκλημα τη
πρωτοχρονιά

Αχ Ελλάδα

Αχ Ελλάδα σε μισώ
Θα στο πω και ας πονώ
Και δεν σε ευχαριστώ

Γιατί με άφησες να ζώ
Με τον πόνο αδερφό

Να υποφέρω στη φωτιά
Να πονάω στην ακροθαλασσιά

Πότε θα έρθει η αλλαγή
Πότε θα στρίψω το κλειδί

Αχ Ελλάδα σε μισώ
Γιατί με κάνεις να θρηνώ
Να κλαίω, να σέρνομαι, να πονώ

Τα παιδιά να καίγονται
Στα τρένα να φλέγονται

Είναι επιλογή σου

Δες με την καρδιά
Άκου με τα χέρια
Γεύσου με τη ψυχή
Μίλα με το σώμα

Κάνε ότι κι αν κάνεις
Και καν' το καλά
Μην ζητάς συγνώμη
Άλλαξε στάση

Κολύμπα ανάποδα
Ανέβα στο βουνό και φύτεψε ένα δέντρο
Μάζεψε βροχή και ρίζ' την στα ποτάμια
Χόρεψε στο μετρό
Χτύπα νταούλια στις πλατείες

Γράψε ένα σύνθημα στην αμμουδιά
Παρήγγειλε φαγητό και σέρβιρε το σε ένα άγνωστο
Κάνε αυτό που δεν κάνεις
Είναι επιλογή σου για να αλλάξεις τη ζωή σου

Πρωτομηνιά και θάνατος

Πρωτομηνιά και θάνατος
Φωτιές χιονιάς και πάταγος
Σε μια γραμμή αντίθετα
Όσο και αν είναι απίθανα

Παιδιά και φοιτητές
Νεκρές καμένες ζωές
Και αυτοί με τα μικρόφωνα
Να μεταδίδουν τα αλλόφωνα

Δηλώσεις της μαφίας
Της πολιτικής αλητείας
Κάθε μέρα ελπίζω
Πως σήμερα θα αρχίσω

Να τους φτύσω μια και καλή
Άρχοντες και όλη την αυλή
Να τους πετάξω στον Καιάδα
Γιατί αυτή δεν είναι Ελλάδα

Αυτός δεν είναι τόπος
Αυτός δεν είναι λόγος
Να μένω χρόνια εδώ
Και να σου τραγουδώ

Όχι Ελλάδα δεν σε αγαπώ
Δεν σε ευχαριστώ

Γιατί με άφησες να ζώ
Να υποφέρω να πονώ

Και ακόμα σε αγαπώ
Αλλά σήμερα τέλος δεν μπορώ
Θα σε αφήσω μοναχή
Θα σηκώσω το σφυρί

Και θα ανέβω ψηλά
Στου βράχου τα ιερά
Να γκρεμίσω τα παλιά
Αρχαία και καλά ιδανικά

Μήπως από το μηδέν
Δεν κάνεις αυτό που λεν
Και γίνεις από την αρχή
Μάνα, πατρίδα και πνοή

Που συναντιούνται οι άνθρωποι

Που συναντιούνται οι άνθρωποι
Σε σούπερ μάρκετ και στάσεις

Μα δεν συναντιούνται
Μόνο στιγμές ανταλλάσσουν

Χρόνος χάνεται, σβήνεται, αλλάζει
Όσο και να αναπολείς χαλκευμένες αναμνήσεις

Νέα μέρα ξεκινά, πρωί χαράματα ξυπνάς
Τον ήλιο βλέπεις μετά από καιρό

Είναι καυτός, τα μάτια σου καίνε
αν τον κοιτάξεις θα καείς

Όπως κάηκε ο Ίκαρος
Όπως καίγονται οι γιορτές στη σούβλα

Αλλά εσύ δεν πετάς ψηλά
καψαλίζεσαι αργά πάνω στη γη

Και πέφτεις στα βράχια
Πριν ακόμη ανοίξεις φτερά

Στα Τέμπη τα στενά

Δυο τρένα μετωπικά
Τα νιάτα σταματήσανε
Στα Τέμπη τα στενά
Τον χρόνο τους λυγίσανε

Σε μια τυχαία διαδρομή
Αθήνα προς Σαλονίκη
Δέκα λεπτά είναι μια στιγμή
να ζωθεί η θλίψη

Φοβάται πέφτει η βροχή
Να σβήσει την φωτιά
Ψάχνει να σβήσει την οργή
Που βράζει από την αδικία

Από τα στόματα πολλών
Βουβές λέξεις βγαίνουν
Ενώ τα μάτια των εκλεκτών
Ψεύτικα δάκρυα στέλνουν

Ελπίζω να είμαι εδώ
Όταν ανατείλει δικαιοσύνη
Τη τύχη μου παρακαλώ
Λύτρωση για να φωτίζει

Έτσι ήταν

Έτσι ήταν, πεταμένα χρόνια
Έτσι ήταν, θλιμμένα λόγια
Έτσι ήταν να κοιτώ με προσμονή
Έτσι ήταν όταν ζητώ για προσοχή

Γιατί έτσι ήταν και έτσι θα είναι
Κάθε μέρα που περνάμε
Η αλλαγή βρέχει και λίγη τρέλα
Μα εγώ κρατώ ομπρέλα

Έτσι ήταν, δάκρυα στο δέρμα
Έτσι ήταν, κόμπος στον αέρα
Έτσι ήταν, χείλη ραμμένα
Έτσι ήταν, μάτια βαμμένα

Για έτσι ήταν και έτσι θα 'ναι
Κάθε μέρα που περνάμε
Όταν βρέχει αγάπη και τρέλα
Εγώ συνεχίζω να κρατώ ομπρέλα

Η ζωή είναι ακριβή

Η ζωή είναι ακριβή
Τι απόδειξη είναι αυτή
Μια σακούλα ένα
εικοσάρικο
Για αβγά, λάδι και
ψωμί

Απ' το μάρκετ βγαίνω
Βάζω τη σακούλα στο
παπί
Πάω να ξεκινήσω
Κάηκε πάλι το μπουζί

Τι να κάνω τώρα
Και το κόβω με τα
πόδια
Μπούζι κρύο μου
Έφυγε η ψυχή
Ανηφόρα κατηφόρα

Μετά από δυο ώρες
Φτάνω στο τσαρδί
Η κυρά από την γωνιά
Με μπλαβιάζει στη
στιγμή

Η ματιά της
διαπεραστική

Έχω πάθει συγκοπή
Που 'ναι οι πατάτες?
Λέει
Κιτρινίζω σαν πανί

Δεν μου είπες λέω
Και πετάω το καρφί
Καταλαβαίνω τη
βλακεία
Και ετοιμάζομαι για
σφαγή

Αρχίζω τις συγνώμες
Χαμηλώνω τη φωνή
Κατεβάζω το κεφάλι
Όσκαρ παίρνω στη
στιγμή

Τα μαζεύω γρήγορα
Παίρνω το κλειδί
Γρήγορος σαν τον
Λούη
Βγαίνω από την
οικοδομή

Το κόβω με τα πόδια
Και φτάνω στο μαγαζί
Έκλεισε νωρίτερα

Γιατί είναι Κυριακή

Έμεινα χωρίς πατάτες
Και με καμένο μπουζί

Α ρε Μήτσο, α ρε

Τάκη

Παπά Ανδρέα από

τζάκι

Και εσύ που δεν έχεις

τσίπα

Και εσύ ρε μεγάλε

Λάκη

Τώρα ανηφόρα

κατηφόρα

Δεν θέλω

στρογγυλοφάναρο

παπί

Θα πηγαίνω με τα

πόδια

Γιατί όλο καίγεται το

μπουζί

Κλείσατε τα μαγαζιά

Δευτέρα ως και

Κυριακή

Ματωμένη Τρίτη

Νύχτα θλιβερή μια Τρίτη ματωμένη
Αδέρφια, γυναίκες και γονείς χαροκαμένοι
Ζωές που χαθήκαν φθηνά
μεσ' τα βαγόνια τα στενά

Στα Τέμπη ακόμη μια πληγή
νεκροί δεκάδες νεαροί
Να ξορκίσω προσπαθώ την θλίψη
της Ελλάδας η αιώνια σήψη

Πως αφήσαμε αυτό να γίνει
και κανείς δεν έχει την ευθύνη
Χρόνια που ζώ εδώ
τέτοια πίκρα δεν βαστώ

Τρικυμία μπροστά κοιτώ
Μπάζει νερά και θα πνιγώ
Θεοί βοήθεια σας ζητώ
στείλτε μου κάτι να πιαστώ

Οι θεοί με οικτίρουν, με κοιτούν
γιατί ζητώ βοήθεια απορούν
μεταξύ τους συζητούν
και στην μοίρα με πετούν

Ερινύες βγαίνουν από τις σπηλιές
ακούω τις στριγγλιές φωνές

Με σκοτάδι με σκεπάζουν
και την όψη μου χλευάζουν

Της νύχτας τα στοιχειά καλώ
Την πέτρινη καρδιά μου σας παραχωρώ
Πετάξτε την από ψηλά
Μες στου Ολύμπου την πλαγιά

Γιατί φταίω και εγώ,
που λέω το λόγο αυτό
Γιατί είμαι και εγώ ένας συνεργός
Μοντερνοέλληνας δειλός

Γιατί κάθε πρωί, ανοίγω την τιβί
λέω ναι σε κάθε γιορτή
Γιατί θέλω να κερδίσω ακόμη μια στιγμή,
στη κενή μου, βαρετή ζωή

Απαθής κάθομαι και τους κοιτώ,
όλοι οι λύκοι που ακολουθώ
Τα δόντια τους να τρίζουν
Τις γούνες τους να καθαρίζουν

Ετοιμάζονται για γιορτή
Κανίβαλοι ξεχύνονται για βοσκή
Οι τσέπες τους πνιγμένες με λεφτά
Ληστές με πρόσωπα αγγελικά

Μοιράζουν μοιρολόγια
Δάκρυα και παχιά λόγια
Απαιτούν να συμφωνώ,
το καλό να το ξεχνώ

Να σκάω σε κάθε προσταγή
Να μιλάω όποτε μου λεν αυτοί
και να κάνω υπομονή
μέχρι να 'ρθει η αλλαγή

Να παγώνω, να πεθαίνω
Με τα ψίχουλα να χορταίνω
Τη σημαία όμως να σηκώνω
Τουλάχιστον για δυο φορές το χρόνο

Έμαθα από γονείς να φεύγω μακριά
Να φυλάω την δικιά μου την μεριά
Πως αν δεν είναι δικό μου το αίμα,
αμέσως να γυρνάω το βλέμμα

Έμαθα από όταν ήμουν στο σχολειό
Το μεγάλο αυτό το μυστικό
Τη δουλειά μου μόνο να κοιτώ
Να προσφέρω λίγα ακόμα και αν μπορώ

Έμαθα από σάπια πρότυπα στρεβλά
την ελληνική την πονηριά
Και έτσι κι εγώ ακολουθώ

Τον ίδιο δρόμο τον παλιό

Μετά από τόσα διδάγματα πολλά
Πίστεψα και λέω το ψέμα με σιγουριά
Πώς έτσι είναι και δεν πειράζει,
και να μην με νοιάζει γιατί δεν αλλάζει

Μα αυτό που είναι τραγικό
Και με κάνει να θρηνώ
Είναι πως με γελοία απανθρωπιά
Ζητώ να κάνουν το ίδιο τα παιδιά

Μα κουράστηκα να ελπίζω
Τον εαυτό μου να αντικρύζω
Την ψυχή μου να κοιμίζω
Την παλιά μου μάσκα την ξεσκίζω

Γονατίζω σε ματωμένα χώματα
Κοιτάω τα νεαρά τα πτώματα
Τους ζητώ να με λυτρώσουν
Και την ευχή τους να μου δώσουν

Από σήμερα αλλάζω
Και άλλη μέρα δεν αδειάζω
Από εδώ και στο εξής δεν θα απουσιάζω
Την ζωή μου στην αγάπη μόνο τάζω

Το κεφάλι μου πια δεν θα σκύψω
και τα δόντια μου θα σφίξω
πίσσα θα ρίξω στο κακό
Φωτιά σε κάθε σάτυρο εθνοαυλικό

Προσεύχομαι στα ξωτικά
Να τους πάρουν μακριά
Στης γης τα έγκατα να μούνε
Εκατό δεσμά να τους κρατούνε

Και αν χέρι απλώσουν να πετρώσει
γλώσσα αν βγάζουν να ματώσει
Να μην συμβεί ποτέ ξανά
Νεκρά δεκάδες μωρά παιδιά

Ακόμα όμως δεν με συγχωρώ
Για όλα φταίω μονάχα εγώ
Τρεις φορές λαλάει ο πετεινός
Είμαι πάλι ο ίδιος άνθρωπος, βουβός

Ωδή ακούγεται από ψηλά
Μες στην γκρίζα συννεφιά
Δεκάδες άγγελοι δακρύζουν
Που απ' την μάνα τους χωρίζουν

Τα δάκρυα έγιναν πολλά
Καταιγίδα ξέσπασε γοργά
Έπεσε στα Τέμπη τα στενά

Για να σβήσει τη φωτιά

Πάνω σε νέφος βαμβακερό
Ψυχές που κάθονται στον ουρανό
Ετοιμάζονται να φύγουν
Στα αστέρια να καθίσουν

Κι ένας άγγελος ξανθός σαλεύει
Τη μάνα του κοιτά και κατεβαίνει
Ένα λουλούδι της αφήνει
Ένα στερνό φιλί της δίνει

Μην κλαις μαμά, είμαι καλά
Δεν πεινάω θα φάω πιο μετά
Είμαστε παρέα πολλοί μαζί
Αύριο δεν θα πάω στη σχολή

Μην μου στείλεις πια λεφτά
Φίλησε μου τον μπαμπά
Περιμένω το Πάσχα να βρεθούμε
Στο χωριό να πάμε, να τα πούμε

Να κάτσουμε κάτω από την κερασιά
Κάτω από πλατιά σκιά
Δέντρα και βουνά να δω
Και από έρωτες να ξελογιαστώ

Και αν μαθήματα χρωστώ
Μην μου θυμώσεις σε παρακαλώ
Το πανεπιστήμιο τελειώνει εδώ
Και ας ξέρεις πόσο το αγαπώ

Θα σε κοιτώ από ψηλά
Σε φιλώ μανούλα μου γλυκιά
Μην δακρύζεις άλλο πιά
Μου σπαράζεις την καρδιά

Μπορεί να μην πρόλαβα ζωή
Και μου κόψαν το σχοινί
Το τρένο για Θεσσαλονίκη συνεχίζει
Στον ουράνιο παράδεισο τερματίζει

Δύσκολη ζωή

Είναι δύσκολη ζωή, δύσκολα τα χρόνια
Τη μια είσαι νέος και τρανός
Την άλλη κλαις χτυπιέσαι

Είναι δύσκολη μ' ακούς η ζωή
Δύσκολα έρχεται, δύσκολα περνά

Είναι δύσκολη η ζωή, βροχερές οι μέρες
Για λίγο πάω να βλαστήσω
Μπόρα πιάνει ξαφνικά, τα φύλλα μου παίρνει

Κρύο, αδιάζει, παγωνιά
Τα άνθη μου καίει
Ήλιος στέκεται φωτιά
Το χώμα μου βράζει

Δύσκολα τα χρόνια, άπονη ζωή
Μήνες περνάνε, χρόνια
που ξεβράζονται στα πόδια σου
σαν φύκια και στεγνώνουν στον ήλιο

Τα χρόνια περνάνε
Βροχή που πέφτει
και χάνεται στα αυλάκια του δρόμου

Πέρασαν στιγμές πολλές μπροστά μου
Μέσα μου μιλάνε ψιθυριστά

Δεν τις ακούω πάντα, δεν τις ακούω πιά
Δεν είμαι σίγουρος τι ακούω

Δύσκολα χρόνια περνάνε
Κι αν κάποιος ξέρει ας μου πει
Ας πιάσει μια καρτέκλα
Πως να ζήσω να μου πει

Δεν ξέρω τι να πω
Δύσκολα περνώ, τι θέλω να συνεχίσω
Δεν μπορώ πιά, κάθε στιγμή
Κάθε μέρα μια νέα αρχή

Ποιους ετάραξα, τι λόγια είπα
Ποια υπόσχεση δεν τήρησα
Τι πρέπει να διορθώσω
Δύσκολη η ζωή

Μέσα μου πονώ, δεν μπορώ να συνεχίσω
Ανοιχτή πληγή, το αίμα ρέει
Με μια αναπνοή φεύγω
Τι κάνω εδώ, που βρίσκομαι

Ποιος δεν είμαι, που δεν είμαι
Μόνος περπατώ
Το νερό αγγίζει τα γόνατα μου
Ορίζοντα βλέπω μπροστά

Πόρτα λευκή προβάλει
Σού'ρχομαι θάλασσα πλατιά
Σού'ρχομαι βυθέ και λήθη
Ένα κύμα καβαλώ
Και χάνομαι στην αντανάκλαση σου

Που πάει η ζωή, ποιος την κανονίζει
Νόμιζα πως στα χέρια την κρατούσα
Πέταξε όμως μακριά, λευκό περιστέρι

Τις πταίει

Τις πταίει,
που ζούμε μοναχοί
που πέφτουμε γυμνοί
από ιπτάμενο χαλί

Τις πταίει,
ποιος θα 'βρει το κλειδί
Τη πόρτα να ανοίξει
να φύγουν οι στεναγμοί

Τις πταίει,
Δεν ανοίγει με κλειδί
Τον τοίχο θα γκρεμίσω
Να την βγάλω από εκεί

Τις πταίει,
Τόσο πόνος, η ζωή κοντή
Σκορπίσανε τα όνειρα
Και εσύ χορεύεις στη σκηνή

Ποιητικό μίτινγκ

Μπορεί το χάος να έχει μια αρμονία
Κόσμος μιλάει ο ένας πάνω στον άλλο
Δεν περιμένω κάποια σημασία

Όλα τα λόγια φεύγουν, την κάμερα να βάλω
Μιλώ αγγλικά, κάποιες φορές ελληνικά

Η κάμερα μου είναι κλειστή
Πρόσωπα κοιτούν στο κενό παθητικά
Να πατήσω θέλω της εξόδου το κουμπί

Άχρηστα λεπτά, ώρες μέρες περνάνε
Σε μια οθόνη που δεν έχει ζωή
Κρυώνω κάθε φορά που μιλάνε

Άντε πάλι από την αρχή
Και μετά με πιάνει το παράπονο
Να κάτσω εδώ να μιλώ σοβαρά

Την κιθάρα μου να πιάσω θέλω
Του νου τα ξίφη μου να αρπάζω μια φορά

Σάπια λόγια

Σάπια λόγια λένε
Μέσα από το γυαλί
Άχρηστες οι λέξεις
Άσωτη η ζωή

Χρήσιμες οι παύσεις
Νόημα να βγει
Στις πολλές
κουβέντες
Η ουσία μας πενθεί

Σε ζωντανή μετάδοση
Σκυλιά που αλυχτούν
Νόημα δεν βγαίνει
Σώπα να μη σε δουν

Κούφια λόγια λένε
Θα περάσει η στιγμή
Ποιος έβηξε ρωτάμε
Μέσα από το γυαλί

Έρθε και η σειρά σου
Ξεκίνα να μιλάς
Η φωνή σου
κομπιάζει
Τους διφθόγγους
μασάς

Σάπια λόγια φτύνεις
Γαβγίζεις και γελάς
Το κεφάλι κρύβεις
Βρίζεις δεν ρωτάς

Παραμυθολογία

Ξένε αφού ήρθες εδώ να πεις μίλησε μας να
χαρείς Γιατί η στεριά είναι σταθερή, ακίνητη και
θλιβερή

Ξένος

Καλώς ήρθες ξένε,
κάτσε στη παρέα δεν
είναι αργά

Πιάσε την κουβέντα
μας και δεν έχουμε
λόγια σοβαρά

Βάλε κρασί, έχουμε
μεζέ, πάρε ψωμί
Διώξε την αλμύρα στο
λάδι, πιες άνοιξε τη
ψυχή

Άνοιξε την καρδιά σου
και πες μας ξένε
Είναι εξωτικά, είναι
αλήθεια όλα αυτά που
λένε

Πώς εκεί τη ξενιτιά,
στις κάτω θάλασσες
μακριά
Έχει κορίτσια
ζωντανά, θησαυρούς,
κοσμήματα χρυσά

Πες μας για τις χώρες,
στα λιμάνια που
περνάς
Εκεί που δεν
υπάρχουν ώρες, οπού
τον χρόνο σταματάς

Μίλα μας για τις
νύμφες, για ζώα και
μαγικά πουλιά
Πως είναι οι νύχτες
λαμπρές, κάτω από
ουράνια κεριά

Είναι λεν η ανατολή
κίτρινη, το σούρουπο
ζεστό;
Ο αέρας τραγουδάει
και το νερό τρέχει
κρύο δροσερό

Πες μας ιστορίες σε
ποια νησιά ταξίδεψες
Ποιες νύχτες είδες
γιατί επέστρεψες

Ξένε αφού ήρθες εδώ
να πιείς μίλησε μας να

χαρείς
Γιατί η στεριά είναι
σταθερή, ακίνητη και
θλιβερή

σκοτάδι
Δείξε μας του κόσμου
τις αυλές μονάχα αυτό
το βράδυ

Πάρε το δάκρυ μας
και βάλτο σε μια
σφεντόνα
Πέτα το μακριά να
χαρείς σαν να μην
υπάρχει ώρα

Κι αφού μπαρκάρεις
το πρωί, κέρασε μας
μια ανάμνηση
Να έχουμε και εμείς οι
στεριανοί ζωτικά
όνειρα στη πρύμνη

Φώτισε τις σκιές μας,
βγάλε μας από το

Αγάλματα περπατούν

Αγάλματα την νύχτα περπατούν
Τις φτέρνες τους στη γη πατούν
Πιάνουν τα χέρια όλα μαζί
Στον βράχο κάθονται ως την αυγή

Λύρες παίζουν στον Παρθενώνα
Φόρμιγγες στη Νεμέα
Στους Δελφούς τον αμπελώνα
εξυμνούν την Γαία

Κούροι και κόρες τραγουδούν
Τα χρόνια τους αναπολούν
Χαρές, δάκρυα και νιάτα
Μαρμαρώνουν τα μάτια

Αγάλματα μιλούν τη νύχτα
Και το παρών ζηλεύει
Αυτή η ιστορική μας φύτρα
Την ζωή μας αποφεύγει

Νεράιδα

Μια φορά και ένα
καιρό
Ζούσε μια νεράιδα
ξακουστή
Κατάρρα είχε πέσει για
κακό
Από μικρή ζούσε στη
σιωπή

Δίπλα σε μια βρύση
έκλαιγε
Γιατί ο ίσκιος δεν την
σκέπαζε
Ο ήλιος έκαιγε τα
μαλλιά
Και εκείνη δεν έβγαζε
μιλιά

Ένας τσοπάνης
περνούσε από κοντά
Είδε την νεραΐδα που
δεν μιλά
Η ομορφιά της του
πήρε την καρδιά
Και τα πρόβατα του
παρατά

Ήρθα νεράιδα να σε
δω
Δώρα δεν έχω να σου
δώσω
Δυο πρόβατα έχω ο
φτωχός
Φλουριά δεν έχω να
σε ασημώσω
Αγάπη μόνο έχω να
σου χαρίσω

Στο κρύο θα σε κρατώ
αγκαλιά
Παραμύθια θα σου
τραγουδήσω
Τη νύχτα θα σε
σκεπάζω με φιλιά
Η νεραΐδα του νερού
η ξακουστή

Τον τσοπάνη πήρε
αγκαλιά
Κλήμα τον έκανε στη
στιγμή
Στη σκιά του κάθισε
και έζησε καλά

Ο κύριος Ιπποκράτης

Ο κύριος Ιπποκράτης,
διάσημος λυράρης
Ταξίδι κάνει για τα
Ψαρά

Μα έλειπα στα
κτήματα πολύ, άφηνα
την αυλόπορτα
ανοιχτή

Σαν μπήκε στο
καράβι, συνάντησε
τον Άλκη
Τον παιδικό του φίλο
του απ' τα Σφακιά

Ένας μαύρος ποντικός
νιός και πονηρός
μπήκε και μου πήρε
τη ζωή

Και πιάσαν το
μασλάτι, ο Άλκης με
τον Ιπποκράτη
Μιλούσανε για νέα και
παλιά

Έφυγα από το σπίτι
νύχτα, στις σκέψεις
μου έβαλα φωτιά
Στην άλλη άκρη
έφτασα, από το νησί
όσο πιο μακριά

Χρόνια ζαμάνια φίλε
Άλκη, πως είναι η ζωή
Τον ρώτησε με αγάπη
στη ψυχή

Περάσανε τα χρόνια,
γέρασα να ξεχάσω
στην ξενιτιά

Θυμάσαι Ιπποκράτη,
την Ρήνα απ' τα
Σφακιά

Πίσω να γυρίσω
ψάχνω στα δυο μου τα
παιδιά

Αγαπημένοι ζούσαμε,
κάναμε δυο όμορφα
παιδιά

Αλλά το νησί συνέχεια
περπατά, να το
προλάβω δεν μπορώ
Μέρα νύχτα ταξιδεύω

και παρακαλώ,
προσευχές κάνω στο
Θεό

Τα λάθη μας που
φεύγουν, ας μην τα
λησμονείς

Το νησί που περπατά
τρέχω πριν είναι αργά
να φτάσω
Από κοντά τα παιδιά
μου να δω και να τ'
αγκαλιάσω

Την λύρα πιάνει ο
Ιπποκράτης, ένα
παλιό ριζίτικο ξεθάβει
Για τον Άλκη
τραγουδά, νησί να
βρει η ψυχή να λάβει

Τον κοιτάει ο
Ιπποκράτης, και στο
ώμο τον χτυπά
Μην κουράζεσαι φίλε
Άλκη, το νησί είναι
εδώ κοντά

Το τραγούδι ξεκινά,
τον παιδικό του φίλο
κοιτάζει
Και ευχή κάνει στον
Θεό να τον λυπηθεί
και αναστενάζει

Σαν κατάλαβες τον
κόσμο, και τα κύματα
της γης

Το τσίρκο

Σε ένα μικρό χωριό
ήρθε μια φορά και
ένα καιρό

Ένα τσίρκο από την
Ισπανία, ζώα
ακροβάτες, μεγάλη
ιστορία

Με ένα κατοστάρικο
λιοντάρια
με διακόσια κόλπα
μαγικά
Μα εγώ ζούσα στα
λιβάδια
κατσίκες είχα, δεν
είχα λεφτά

Λένε πως μια φορά
έξω από την
Βαρκελώνη
Ένα λιοντάρι έφυγε
ώρες τριγυρνούσε μες
την πόλη

Ένα ζευγάρι απ' την
Κίνα
σε ένα απλό
ακροβατικό
Την τελευταία τους

ματιά ρίξαν
και πέσαν στο κενό

Τρύπωσα στα κλεφτά
κάτω από την σκηνή
Και με ανοιχτό το
στόμα άκουγα
να χαχανίζουν οι
χωριανοί

Ένας κλόουν ήταν στο
κέντρο
κρατούσε ένα κίτρινο
μπαλόνι
Σε μια στροφή του
έπεσε
στα γόνατα το
παντελόνι

Πέρασαν χρόνια
πολλά
και πλημμύρισε το
χωριό
Βρύα κάλυψαν τα
σπίτια
μα το τσίρκο
παρέμενε εδώ

Ακόμα και σήμερα οι
χωριανοί
κάθονται γύρω απ' τη
σκηνή
Τον κλόουν κοιτάνε
και γελάνε
να του φαίνεται το
βρακί

Και πώς χαχανίζουν
γέλια που κάνουν οι
πολλοί
Τους χαίρομαι που
χαίρονται

και δεν βλέπουν τι
είναι έξω απ' τη σκηνή

Που είναι το τσίρκο
αυτό
που κάνει τον κόσμο
να γελά
Είναι στην Ισπανία
λένε
μα εγώ γνωρίζω πως
είναι εδώ στη γειτονιά

Δεκατρείς νύφες

Δεκατρείς νύφες από
δεκατρία χωριά
Στο Πασά της
ανατολής
πουλήθηκαν από
γονικά

Παρήγγειλε ο αφέντης
κορίτσια να του
φέρουν
Δεκατρείς νύφες από
όλα τα χωριά για να
διαλέξει

Να δει να δοκιμάσει,
την νέα γυναίκα του
να πάρει
Και όποια του
καλαρέσει και γευτεί
θα την ασημώσει

Αλλά πονηρός ο
Πασάς δεν θέλει μόνο
μια
Τις άλλες δώδεκα θα
πιάσει και θα τις
σπιτώσει

Ξεκινούνε μαζί με
δάκρυα οι δεκατρείς
μέρα μεσημέρι και
φεύγουν απ' τα χωριά

Στον δρόμο ήλιος,
λίβας τους πήρε τα
μαλλιά
Ζαλισμένες απ' τη
ζέστη, κάθονται σε
μια πηγή

Μα η πηγή είχε
στερέψει
Και ο ήλιος έκαιγε τα
χρυσά τους μαλλιά

Πετάνε τα ρούχα
τους, αγκαλιασμένες
περιμένουν
Ο ήλιος άλλο που δεν
ήθελε, έκαιγε λευκά
κορμιά

Ανάθεμα σε ουρανέ,
χωριανοί και γονικά
Για του Πασά την
άκαρδη καρδιά

Δεκατρία παρθένα
κορίτσια από τη Δύση
Στον ήλιο κάηκαν,
δίχως σταγόνα στα
στήθη

Ο πλάτανος δάκρυσε
και σκέπασε τις νύφες
Το ίδιο και το βουνό
σκίστηκε στα δυο

Κρύο νερό έτρεξε και
ζωντάνεψε η πηγή
Δεκατρείς νύφες από
τότε ζουν εκεί

Έτσι και εσύ νύφες
όμορφες σαν δεις
Σαν τα κρύα νερά τις
αποκαλείς

Για εκείνες που στα
δεκαεπτά
Γλίτωσαν από του

Πασά τα δεσμά

Και μην ξεχνάς τον
αφέντη απ' την
ανατολή
Που η ζωή του τα
έδωσε όλα μαζί

Από τότε νύφη δεν
μπορεί να βρει
Νύφη δροσερή, πιστή
και μοναχή

Και πονηρός όπως
είναι ο Πασάς
Άλλους καλεί νύφες
να του φέρουν

Και επειδή ποτέ δεν
μπορεί να βρει
του άλλου πάντα να
κλέψει προσπαθεί

Υπήρχε μια φορά

Υπήρχε μια φορά άνθρωπος
νέος δυνατός και άμετρος
χωρίς ψυχή στο σώμα

Βάδιζε τους χρόνους τις εποχές
χοροπηδούσε σε όλες τις γιορτές
πάνω σε ξένο χώμα

Ζούσε μια φορά άνθρωπος
φτηνός, και άμυαλος
ολοζώντανος σαν πτώμα

Πώς τον λένε; Ρωτάμε
Κοιτάμε και δεν μιλάμε
Αυτός που δεν έχει στόμα.

Ονειρόδραμα

Όποτε ο ήλιος σβήνει από τη βροχή. Όποτε η γη
κόβεται στα δυο σαν καρπούζι Από τα έγκατα
βγαίνουν. Εξωγήινοι, δεινόσαυροι και παρθένες

Ο πλάτανος

Από ένα δέντρο αψηλό,
Ένα γέρικο πλατάνι
Δυο σπόρια έπεσαν σε χώμα
Ξερό και άγριο

Το δέντρο χαμήλωσε
Και έσπασε στα δυο
Και άπλωσε τα κλαδιά του
Για να τα σκεπάσεις

Βροχές, μπόρες και χιονιάς
Έπεφτε στη πλαγιά
Το γέρικο πλατάνι στέκοντας
Πάνω στους σπόρους

Βροχή όταν έπεφτε
Μάζευε σταλαγματιές στα φύλλα
Και πότιζε τους σπόρους
Ήλιος όταν έβγαινε

Τα φύλλα του μάζευε
Ώσπου οι σπόροι μεγάλωσαν
Και ρίζες άπλωσαν

Τελεία

Στη προσευχή βαριέται
και τα πόδια μετράει
Στο διάλειμμα νυστάζει
την γούνα της μασάει

Είναι η γάτα η τελεία
του σχολείου η φαντασία
Κάθεται στα σκαλιά κοιτάει
και τα παιδιά μετράει

Στην ελιά δεν σκαρφαλώνει
τα παιδιά να κοιτάξει
Όταν παίζουν στο διάλειμμα
την ουρά της θα τινάξει

Πονηρά στα πόδια μπλέκεται
την ουρά της να κουνήσει
Στο σχολείο πρώτη πρώτη
το διάλειμμα θα αρχίσει

Είναι η γάτα η τελεία
των παιδιών η ασχολία
Στο διάλειμμα χαϊδεύει
λιχουδιές παιδιών γυρεύει

Πάρε ανάσα

Πάρε μια βαθιά ανάσα
Κράτα την σφιχτά
Το στρώμα σου είναι έλκηθρό
Θα σε πάει μακριά

Παραμύθι θα σου πω
Για ένα μικρό ζωτικό
Φωτίτσες πλάθω ανάβω
Που κρατούν τον ουρανό

Σκεπάσου γίνε κουβάρι
Ήσουν καλό παιδί
Η ανατολή σέρνεται
Αργεί πολύ να φανεί

Κλείσε τα ματάκια σου
Όνειρα ξυπνούν στην αυλή
Κρύβονται στο μαξιλάρι σου
Σε φιλώ ως το πρωί

Με ανοιχτό παράθυρο

Με ανοιχτό παράθυρο στο γιαλό
Και αγιόκλημα για νερό
Με κλειστή πόρτα στην αυλή
Τον ουρανό χαιρετώ στην Αμοργό

Από το χάραμα αρπάζω την πνοή
Της θάλασσας κλέβω τη φωνή
Κάθε βράδυ μαρτυρώ, αστέρια ακολουθώ
Τα χνάρια μου να δω, να πέσω να πνιγώ

Με κλειστό βλέμμα καρτερώ
Τον ουρανό κοιτάζω φωτεινό
Με νεκρό φως έρχεται η νυχτιά
Η θάλασσα φωνάζει από μακριά

Κάθε μας γιορτή, κοιτάζω το σχοινί
Που βάλαμε εκεί σε αγκάθινο κλαδί
Κάθε μας γιορτή μαζεύω τη βροχή
Το κόκκινο νερό που έφερε η αυγή

Δάχτυλά από σοκολάτα

Δάχτυλά από σοκολάτα
Μαλλιά σαν καραμέλα
Μάτια μπισκοτένια
Θα ήθελα να σε κρατήσω

Να σε έχω κοντά μου,
Μικρούλα αγκαλιά μου
Ήτανε πρωί και παίζαμε
Στην αυλή την ανθισμένη

Έμοιαζες με λεμονιά ανθισμένη
Τα μαλλιά σου ζάχαρη άχνη
Τα μάγουλα σου είναι μέλι
Να φιλήσω το γλυκό σου χέρι

Αχ μεγαλώνεις και εσύ
Και γίνεσαι σοκολάτα πικρή
Μα ξέρω στο βάθος κρύβεις
Παντεσπάνι γλυκό

Γεύση πορτοκάλι και ανθούς λεμονιάς
Μπεμπούλα μου γλυκιά
Σε πεντάγραμμο πετάς ψηλά
Σε κοιτώ και πονώ, άσε με να σε δω

Γλυκό σοκολατάκι γίνε
Να σε κρατήσω έτσι μικρό

Στην τσέπη να σε βάλω
Σε κουτάκι ζωγραφιστό

Και αν μου λιώσεις
Θα έχω λόγια να σου πω
Να σου τραγουδήσω

Παραμύθια για πριγκίπισσες
Το φως θα σου κλείσω
Τα γυαλιά θα σου βγάλω
Και θα σε γλυκοφιλήσω

Όποτε στον γαλαξία

Όποτε ο ήλιος σβήνει
από τη βροχή
Όποτε η γη κόβεται
στα δυο σαν καρπούζι

Φιλικές φίλες από τη
Φυλή
Όποτε στο Κρόνο
γίνεται

Από τα έγκατα
βγαίνουν
Εξωγήινοι,
δεινόσαυροι και
παρθένες

Το επόμενο γκραν πρι
στους δακτύλιους του
Και ο τελικός
κυπέλλου του
Πλούτωνα Εξαρχείων

Όποτε ο Άρης θα
κατοικηθεί
Θα ανοίξει το πρώτο
Αρειανό ουζερί

Με τον Προμηθέα
Κηφισιάς
Όποτε στην Αφροδίτη
ψήνουν

Με το όνομα «το
πατάρι»
Όποτε στον Δία
στήνουμε χορό

Κοκορέτσια και
κεμπάπ
Και ο Ερμής κάνει
ντελίβερι

Παντρεύονται δυο
άφυλοι φίλοι
Με κουμπάρες δυο
άφυλες

Σε όλους τους
πλανήτες
Όποτε στο γαλαξία οι
άνθρωποι

Τρυπούν το κέντρο
και βγαίνει γάλα
Εξού και ο γαλατένιος
δρόμος

Σβήνουν τα καντήλια
στον ουρανό
Εσύ μην μου κλαις,
μην στενοχωριέσαι

Και γίνεται τις
Πηνελόπης και της
Πόπης
Όποτε ένα παιδί μα τι
παιδί

Μην διπλώνεσαι κάτω
από τη κουβέρτα
Δεν χάθηκαν όλα γιατί
το ένα αστέρι που έχει
σημασία

όσα άστρα και αν
μετρήσει
Τα βρίσκει λιγότερά
κάθε μέρα

Είσαι, ήσουν και θα
είσαι πάντα εσύ το
συννεφάκι μου

Ένα σύννεφο μαθαίνει να πετά

Άνοιξε τα χέρια σου και
αγκάλιασε ένα σύννεφο

Δες το, είναι λευκό, στράτα σε ωκεανό γαλάζιο
Μόνο του χωρίς οδηγό

Μια γίνεται βροχερό, μια γκρίζο και πυκνό
Το σύννεφο που βλέπεις

στις κορυφές των βουνών σκοντάφτει
Πέφτει κάτω χαμηλά στα χωριά απλώνεται

Πατά την γη ανεβαίνει στον ουρανό
Και είναι μικρό το σύννεφο που μαθαίνει να πετά

Ένα χελιδόνι

Ένα χελιδόνι πετά
από ουρανό ψηλά
δυο σπόρια θα αφήσει
λουλούδια να ανθίσει

Το πρώτο που θα
ανθίσει,
νότες θα τραγουδήσει
θα μεγαλουργήσει

Μυρωδιές του Μάη
χαμόγελο ζητάει
αγκαλιά νυχτερινή
βράχος θα γενεί

Θα σου χαμογελά,
στα μάτια της
μπροστά
θα βλέπεις ξανά
την χαμένη σου
καρδιά

Θα μεγαλώσουν,
θα ζυγώσουν,
χέρια θα απλώσουν
να τον φιλιώσουν

Το δεύτερο θα ανθίσει
ψηλά θα περπατήσει
θα αποκαλύψει

Βήματα μικρά,
βλέμματα ανοιχτά,
λόγια αληθινά
όνειρα παιδικά

Όπου και να πατεί,
φως θα απλώνει
σε βράχο γκρίζο αν
σταθεί
δέντρα θα ριζώνει

Θα σε ζητούν
λόγια θα σου πουν
θα σε παρακαλούν
και θα απορούν

Μικρό μου συννεφάκι

Όπου πατάς σκοντάφτεις
Πάτα γερά, μικρό μου συννεφάκι

Σήκω πάνω, πιάσε το χέρι μου
Κοίτα μπροστά, ένα βήμα ακόμα

Ένα βήμα τη φορά
Και θα ανέβουμε ψηλά

Στα πιο ψηλά βουνά
Σκόνταψες ξανά, στη ζωή δεν είναι αργά

Έτσι ήταν πάντα, έτσι θα είναι ξανά
Σήκω πάνω, πάτα στη γη γερά

Ένα βήμα τη φορά, κοίτα μπροστά

Αν πέσεις θα 'μαι εδώ, για όσο εγώ μπορώ
Θα σου κρατώ το χέρι, θα κάνω γκριμάτσες

Θα σου χαμογελώ
Όταν πονάς, πονάω και εγώ

Στον αέρα σε πετώ, αεροπλανάκι γίνεσαι
σφιχτά σε κρατώ

Αν μου σκοντάψεις θα είμαι εκεί
Το χέρι μου να ψάξεις για να σηκωθείς

Αν δεν το βρίσκεις κοίτα ψηλά
Είμαι στον ουρανό, σε βλέπω καθαρά

Πόσο χαρούμενο με κάνεις
Μικρό μου συννεφάκι

Στα όρη σκόνταψες, στον ουρανό πετούσες
Λευκό μου συννεφάκι, πόσο μεγάλο έγινες

Και κρατάς εσύ στα χέρια σου
άλλα συννεφάκια που σου μοιάζουν

Και να 'με πάλι εδώ

Και να με πάλι εδώ
Να λέω στιχάκια
Να γράφω τραγουδάκια
Για μικρά παιδάκια

Να λέω στιχάκια
Σε μικρά ζωάκια
Που έχουνε χεράκια
Και μικρά ποδηλατάκια

Να γράφω τραγουδάκια
Έχουν μπλε σκουφάκια
Μπογιές στα δαχτυλάκια
Και δυο μικρά δοντάκια

Για μικρά παιδάκια
Είμαι για πάντα εδώ
Να λέω παραμυθάκια
Όσπου να ζαλιστώ

Μικρέ μου πρίγκιπα

Γειά σου μικρέ μου
πρίγκιπα
Αστρογεννημένε
γητευτή των ψυχών
Ήρωα των αδυνάμων
Φως μου αθάνατο
άσπιλο
αγνό και υπέρλαμπρη
έκρηξη ζωής

Για σένα η ζωή μου
έχει αξία
Για σένα υπάρχει
ύπαρξη και ουσία
Για σένα δεν
αισθάνομαι κενό
Έχω μια κατεύθυνση
και ένα προορισμό

Τα μάτια σου με
κοιτούν
και αμέσως
ξαναγεννιέμαι
Δώσε μου δύναμη
μόνο
Εσύ μπορείς με τη

λύρα
σου να ζωντανέψεις
και τους νεκρούς

Να γοητεύσεις, ειρήνη
να φέρεις
και ευτυχία
Να είσαι λαμπρός
ουρανός
Και εγώ να στέκομαι
κοντά

Με κάθε σου βήμα
η καρδιά μου
σπαρταρά
Πόση αγάπη σου έχω
Πόση μου δίνεις και
εσύ

Πόσο τυχεροί είναι
όσοι το πνεύμα και
το φως σου τους
αγγίζει

Σφύριξε χαρούμενα

Χαμογέλασε δείξε την
χαρά σου
Πόσα γέλια έχεις να
χαρίσεις
Στα δεκαεπτά σου
Πατάς σε αμμουδιά
μεγάλη
Κράτα ζεστή την
αγκαλιά
Ετοιμάσου πάλι
Μην απογοητεύεσαι,
είσαι μικρή
Στην καρδιά σου έχεις
σίδηρο

Στο βλέμμα σου
αστραπή
Γίνε σύννεφο λευκό
Ο ήλιος από μέσα σου
περνά
Στα δάχτυλα κράτα
ροζ ζαχαρωτό

Χαμογέλασε θα είμαι
εδώ
Δάκρυα ποτάμια
ρίχνεις
Είσαι δεκαεπτά, έχεις

καιρό
Μην μοιρολογείς, μην
σταματάς

Συνέχισε το ταξίδι
Το εισιτήριο που
κρατάς
Ανέβα ψηλά, φτάσε
τα αστέρια
Μάζεψε όσα μπορείς
και κράτα τα στα
χέρια

Αν βαρεθείς τον
κόσμο
Βάλτον στην τσέπη
σου
Σφύριξε χαρούμενα
στον πόνο
Σφύριξε και ξεκίνα
από την αρχή
Όπου όποτε και αν
είσαι
Η αγάπη μου θα σ'
ακολουθεί

Γειά σου κόσμε

Γειά σου κόσμε μου,
όμορφε παράξενε
καλέ
Ζωή μου, με τα
μεταξένια σου μαλλιά

Γειά σου όμορφη,
γλυκιά μου αγάπη
Γειά σου μονόκερε
μου

Μείνε λίγο ακόμα,
μόνο λίγο ακόμα
Κάνε μου τη χάρη
κάτσε να τα πούμε

Μια μέρα σε
κρατούσα μες στα
χέρια μου μικρή
Και τώρα έχεις γίνει
κοπέλα μακρινή

Κάτσε εδώ μαζί μου
δεν ξέρω τι να πω
Πως να σου μιλήσω,
πως να σε δω

Ξέρω μεγαλώνεις,
ξέρω τι ποθείς
Μα μείνε λίγο ακόμα
κράτα μια σταλιά

Θα έχεις τόσα να
κάνεις και να μου πεις
Σε ποιους κόσμους
ταξιδεύεις

Που ονειροπολείς
Ποιες θάλασσές
ακούμπησες
Που αναπολείς
Ποια λόγια είπες
Και ποια μετανοείς

Ποιες αγάπες
πρόδωσες
Που αργοπορείς
Ποια δάκρυα άφησες
Τι να θυμηθείς

Θα με εγώ εκεί μέσα
Θα έχεις την εικόνα
μου
Θα μπορείς να με δεις

Αν ποτέ χρειαστείς

Εγώ σε βλέπω καθαρά
Το χαμόγελο σου
Τα μικρά σου μάτια
Την αγκαλιά σου
Την απέραντη χαρά
σου

Το γέλιο σου και τα
όμορφα μαλλιά σου
Μην χαθείς μην
λυπηθείς
Ζώ κοντά σου, στη
ματιά σου
Στην χαρά σου,
Στο χαμόγελο σου.

Μεγαλώσαμε μαζί
Μικρός και εγώ ήμουν
Μάλλον μικρό παιδί
Μαζί τα πρώτα μας
παιχνίδια
Τα πρώτα μας γλυκά
Τα πρώτα μας ταξίδια
Το πρώτο χαμόγελο
σου

Σφυρίζω ένα γνώριμο
τραγούδι
Και με κοιτάς
Εκείνη την στιγμή
πέθανα
Και εκεί γεννήθηκα
ξανά

Ου του καλού ο έρως

Δυο καρδιές, τόσο διαφορετικές. Δυο χρώματα,
μοίρες κοντινές Δεν ξέρω πια πιο χρώμα είσαι εσύ.
Δεν ξέρω ποια καρδιά πόνεσε πιο πολύ

Πρωί

Κάθε μέρα που περνά λιώνουν τα μαύρα χιόνια
Πίσσα, κάρβουνο και στάχτη γλιστρά στα ποτάμια
Και καθώς η αγάπη σου φέγγει τον κόσμο μου

Χορτάρι φρέσκο, πλούσια καταπράσινο
Φυτρώνει με προσοχή
Μην καεί από το φως σου

Το φως που είναι μεγαλύτερο από τον ήλιο
Ζαρώνει το χώμα από την ζέστη σου
Ήλιε μου φωτεινέ αγάπη μου μεγάλη

Και το φως σου τρυπάει το παράθυρο
και μπαίνει στο δωμάτιο
Τα μάτια μου ανοίγω
Η λάμψη σου με ζεσταίνει

Κρατάς για μένα τις πιο απαλές ακτίνες σου
Γυναίκα φως αιώνιο
Φωτοβόλο και αέναη πηγή ζωής μου

Φώτισε με, λάμψε πάνω μου
Φώτισε όλες τις σκιές
Όλα τα σκοτεινά πηγάδια
Και τις βουνοκορφές μου

Λάμψε πάνω μου σε ζητώ
Σε θέλω εδώ να μου δώσεις ζωή
Σαν σήμερα γεννήθηκα για να σε βρω

Να σε αγκαλιάσω
Να σου πω πόσο μου έλειψες
Και να μην σε ξαναχάσω

Πρόσεξε με

Πρόσεξε με, σου ζητώ
Άκουσε με, σου μιλώ

Κοίταξε με, είμαι εγώ
Πίστεψε με, σ' αγαπώ

Πρόσεξε με, δεν μπορώ
Άκουσε με, για καλό

Κοίταξε με, ως εδώ
Πίστεψε με, θα σε δω

Πρόσεξε με, θα σου πω
Άκουσε με, μείνε εδώ

Κοίταξε με, σε ρωτώ
Πίστεψε με, σ' αγαπώ

Ανήμπορος

Ανήμπορος παραδίνομαι
Χάνομαι στη ζεστασιά σου

Στον αέρα σου, στο άγγιγμα σου
Τα χέρια μου γλιστράνε στο κορμί σου

Τινάζεις τα μαλλιά σου
και χάνομαι στα ξανθά σου στάχια

Κάτω από τα βλέφαρα σου
ο κόσμος όπως πρέπει να είναι

Τα ματόκλαδα σου
φτερά αγγέλων ανοίγεις

Μια ευχή πέφτει στο μάγουλο σου
Και ελπίζω να προσεύχεσαι για μένα

Η αγάπη σου είναι άγκυρα
τη μια με δένει την άλλη με αφήνει

Μην μ' αρνηθείς

Μην μ' αρνηθείς

Μην σκέφτεσαι, το πριν και το μετά

Μην απορείς

Να εύχεσαι, πλατιά ακρογιαλιά

Πάρε χρυσά

Και φόρα τα, στο φως μια χαραυγής

Βάλε φλουριά

Χορεύουμε, σαν κλείνει η μουσική

Ψυχές διπλές

Που πέσαμε, σε κάρβουνα χωριά

Ματιές θολές

Βρεθήκαμε, για να'μαστε αγκαλιά

Χρόνο ζητώ

Σαλπάρουμε, θα πάμε στο νησί

Και σ' αγαπώ

Τι έρωτας, κι αυτή την εποχή

Είναι όνειρο;

Με λόγια σε αγγίζει, νυχτοπέταλα δακρύζει και
αφρίζει
Την σκιά σου ξεσκονίζει, μέσα σε λουλούδια
ανθίζει

Κάτω από σκεπάσματα σέρνεται, γδύνεται,
στολίζεται
Τον τυλίγεις με τύψεις, τη νύχτα στο μαξιλάρι
κρύβεται

Είναι όνειρο ή όντως ο κόσμος σου ανθίζει
Τον χρόνο ξαναρχίζει, το θάνατο κερδίζει
Τον φόβο γκρεμίζει πάνω στην θάλασσα βαδίζει

Στον ήλιο κάνει να χιονίζει και την έρημο θάλασσα
με ιδρώτα την ποτίζει
Τις σκιές μαζεύει με μια απόχη, κάστρα χτίζει στη
άμμο, τα θηρία ξεσκίζει

Και όταν φεύγει, χάνεται, βυθίζεται κάτω από το
δέρμα με αρώματα κρύβεται
Προσμένει να ξεδιψάσει, υπομένει, σε περιμένει

Ο έρωτας μια χώρα κατηφόρα στη καρδιά σαν
λάβρα ρέει
Κάνει στο κορμί σου δώρα, ηδονή χωρίς ώρα τη
λογική σου καίει

Ιούλης

Να 'τανε Ιούλης να σε είχα αγκαλιά
Τι μαγευτικό που είναι από το παράθυρο
Να βλέπουμε τον πλανήτη μπλε πως παίζει στο
κενό

Πότε θα καταφέρω την φύση να ξαναδώ
Από μακριά πως μοιάζει η Γη σαν γαλάζια σφαίρα

Της νύχτας ξωτικά

Της νύχτας ξωτικά
Πηγαίντε στο λουλούδι μου
Στον ύπνο της σιγά
Μιλήστε της για μένα

Καθίστε δίπλα της
Χαϊδέψτε τα μαλλιά της
Χρυσό στεφάνι βάλτε της
Στα βλέφαρα ρίξτε αστερόσκινη

Για να ξεχάσει γρήγορα
Όταν τα μάτια της ανοίξει
Να με κοιτάει όπως κοιτά
Η θάλασσα την αμμουδιά

Σαν με γνωρίζει από παλιά
Μα σαν να είναι και όλα απ' την αρχή
Να αγναντεύουμε μαζί μια θάλασσα
με υποσχέσεις

Και να μην βαλτώνουμε στην άμμο
Μα με σκαρί, τυφλό και φαγωμένο
Ταξίδια σε ωκεανούς και κάνουμε
Φουρτούνες με την αγάπη μας να κόβουμε
Καταιγίδες να προσπερνάμε

Σηκώστε άγκυρες, το λουλούδι μου ξυπνάει
Σε βάζω σε νερό από Κασταλία πηγή
Και πάμε για την ανατολή

Να δούμε τον ήλιο να πλαγιάζει πάνω στην
θάλασσα
Τους γλάρους να πετούν, πάνω σε κοπάδι από
πρόβατα
Και τον αέρα να γλυκοσφυρίζει
μέσα από τις χαραμάδες των μαλλιών σου

Το χέρι να μου κρατάς γιατί θα παραπέσω
Και σε βυθό θα γκρεμιστώ
Σε ύπνο βαθύ θα φυλακιστώ

Μέτρησε έρωτα

Μέτρησε έρωτα
Δες στα κατάστιχα σου
Πόση αγάπη χρωστάω
Και πόση έχω δώσει

Πες μου τον λογαριασμό
Αγάπη που σου πήρα
Στη ζωή την ξόδεψα
Και πόση πήρα πίσω

Σε πράγματα και πάθη
Εύκολα έδωσα αγάπη
Πόσο κοστίζει μια ζωή
Να βγω να την πουλήσω

Πόσο χρωστάω να μου πεις
Για να σε ξεπληρώσω
Άλλο χρέος δεν θα βάλω
Ακριβή πουλάς αγάπη

Μαύρη σκιά

Να σβήσεις δεν μπορείς
Μια ζωή να σβήσεις

Τα μάτια να στεγνώσεις
Τα δάκρυα να σβήσεις

Μαύρη σκιά φορώ
Για σένα πενθώ

Έφυγες και μ' άφησες
Μοναχή στο κρύο

Κούφια καρδιά
Νεκρή καρδιά έχεις στο σώμα
Ψυχή δεν έδωσες

Με θέα τη Γη

Τι χαρά τι ζωή
Να φύγουμε ξανά μαζί
Στου φεγγαριού την αυλή
Να 'χουμε θέα όλη τη Γη

Σε κρατήρες θα βάλουμε
ένα καρπερό μποστάνι
γεμάτο κόκκινες ντοματιές
δίπλα ένα πηγάδι

Γιατί δεν φεύγαμε πιο νωρίς
Να έχουμε στο φεγγάρι μια αυλή
Να 'χαμε ένα μπαλκόνι με θέα τη Γη
Να βρίσκαμε το νόημα της ζωής

Δεν είναι αργά
Σου φαίνεται μακριά
Το φέρνω πιο κοντά
Αν σε κρατάω αγκαλιά

Κλείσε τα μάτια
Δες τη δική μας αυλή
Σκέψου το φεγγάρι
Να έχουμε θέα όλη τη Γη

Τι ακούς

Τι ζητάς και δεν μιλάς
Μίλα μου και ας πονώ
Λόγια ψάχνω να σου πω
Τάμα κάνω στο θεό

Τι ακούς, που κοιτάς
Που θα βρω αθάνατο νερό
Αν ποτέ πάρουμε
Στα χέρια τον σταυρό

Το φιλί σου είναι πικρό
Που να βρω γλυκό νερό
Να πιείς να θυμηθείς
Το χαμένο παρελθόν

Μείνε θα πάρω εγώ
στα χέρια το σταυρό
Μείνε υπάρχει ζωή
μετά από εδώ

Είναι στιγμές

Είναι κάποιες φορές που κοιτάω
με την ψυχή μου
Είναι αυτές οι στιγμές που πατώ
τον ίσκιο μου

Να με κοιτάς να σε κοιτώ
Να σε κρατάω για πάντα
Να παίζω, να σου τραγουδώ
Της ομορφιάς το άσμα

Ορκίσου

Ορκίσου τώρα εδώ
Γιατί δεν θα έρθει το αύριο

Ορκίσου να είσαι εκεί
Να βγάλεις το καρφί

Φωτιά άναψε στην αμμουδιά
Πάρε ξύλα από χωράφια εκεί κοντά

Βγάλε τα ρούχα σου
Χόρεψε μαζί μου στην ακρογιαλιά

Πάμε γυμνοί ως την αυγή
Να δούμε ήλιους, θάλασσα
Να λάμπει σας γυαλί

Έτσι αγαπώ

Έτσι αγαπώ
Με λίγα λόγια
Δίχως να ζητώ

Έτσι αγαπώ
Χωρίς να φωνάζω
Με συμβιβασμό

Έτσι αγαπώ
Με ζεστή καρδιά
Και κρύο πυρετό

Έτσι αγαπώ
Με πάθος σιωπηλό
Χωρίς αναστεναγμό

Έτσι αγαπώ
Τόσα να σου δώσω
Όσα μου ποθώ

Έτσι αγαπώ
Με βαρίδια
Σέρνω το σταυρό

Έτσι αγαπώ
Χωρίς φωτιά και σίδερο
Αλλά με φως αγνό

Έφτασε η ώρα έρωτα

Έφτασε η ώρα έρωτα

Να φύγουμε για αλλού

Σε όλες τις θάλασσες να ταξιδέψουμε

Να δούμε πύργους και βυθούς

Βότσαλα να μαζέψουμε

Στην κόψη του γιαλού

Κι όταν πια τα έχουμε δει όλα

Την άγκυρα να σηκώσουμε

Σημαία πειρατική να βάλουμε

Και να ξεμακρύνουμε

Στου ορίζοντα την αυγή

Εκεί που ο ουρανός σκεπάζει τη θάλασσα

Κλειδιά να πάρουμε

Να ανοίξουμε τη φωτεινή Πορτάρα

Σε άλλο σύμπαν, άλλο χρόνο

Στα αστέρια να ταξιδεύουμε

Μην με κοιτάς

Μην με κοιτάς
Άσε την ανάσα μου
να σε ζεστάνει

Το κρύο έπεσε βαρύ
Μην με κοιτάς
Άκουσε τα λόγια μου

Είμαι εδώ
Σε κοιτώ εγώ
Ντρέπομαι σαν παιδί

Όταν με κοιτάς
Μην με κοιτάς
Άσε τα χάρδια μου
Να σε ζεστάνουν

Με σκισμένα παπούτσια

Με σκισμένα παπούτσια

Με τρύπιες σόλες στο χιόνι περπατώ

Δεν κρυώνω δεν πονώ αρκεί να είσαι εδώ

Κάνω ότι χρειάζεται, σχίζω τον χρόνο

Τον μοιράζω σε όλους και δεν κρατάω τίποτα

Μα αυτό δεν αρκεί δεν πρέπει να συμβεί

Την ψυχή μου έπρεπε να δώσω

Την καρδιά μου να μοιράσω

Από εδώ και στο εξής

Την καρδιά μου την κρατείς

Να την προσέχεις είναι πληγωμένη

Χρόνια άχρονα, το παιδί που περιμένει

Μέρα τη μέρα σκοτείνιαζες

Μέρα τη μέρα
σκοτείνιαζες
Τη κάθε μου ανάσα
Ζητούσα να με
συγχωρείς
Μα κρίμα δεν μου
δίνεις

Μπας και πάρω
κάποιο βλέμμα
Μπας και κουνηθούνε
Τα χείλη σου τα
κερασιά
Και μια κουβέντα να
μου πούνε

Τι κρίμα που άλλαξες
Και δεν σε
αναγνωρίζω
Εγώ πήγαινα μπροστά
Εσύ γυρνούσες πίσω

Το στόμα μου
κόλλησε
Λόγια πόσα να σου πω
Μου στέγνωσε το
βλέμμα μου
και το έριξα στο χώμα

Είναι αλήθεια σε
σκότωσα
Σε έκοψα κομμάτια
Την τέχνη του
θαυματουργού
Κανείς μας δεν την
έχει

Μετάνιωσα σου έλεγα
Πως δεν καταλαβαίνω
Εκεί που πήγα μην
κοιτάς
Μα εδώ που είμαι
τώρα

Το αίμα σου καθάρισα
Από τις πληγές σου
πάντα
Και έστεκα αμίλητος
Να σε κοιτώ στα
μάτια

Από το σκότος
έρχομαι
Ακόμα δεν σου φτάνει
Μες στο σκοτάδι να
πνιγώ
Για λύτρωση

προστάξεις

Το άρωμα σου
φυλακίζω
Μες στη ψυχή σαν
δώρο
Κι αυτό κρατώ σφιχτά
Τώρα που φεύγω
μόνος

Μια στη βροχή, μια
στο χιονιά
Τα πόδια μου
βαραίνουν
Να τα σπρώξω δεν
μπορώ
Ίσως και να μην το
θέλω

Σε εκείνη τη ψηλή
κορφή
Επάνω στη Πεντέλη
Που απ' το παράθυρο
κοιτώ
Και με καλεί κοντά
της

Κάποια σπηλιά θα
βρω και εγώ
Μαζί με μοναχούς και

κλέφτες

Τον Πάνα να
παρακαλώ
Μην τύχει και περάσει

Κι αν θέλει να με δει
Και να μου μιλήσει
Το δέρμα μου θ'
αποχωριστώ
Γιατί δεν το αντέχω

Θα στέκομαι εκεί
μπροστά του
Θα πέσω στα γόνατα
μου
Γυμνός ψυχή δοσμένη
Στη γη περιπλανημένη

Χωρίς πατρίδα και
αρχή
Από όλους
εκδιωγμένος
Να ψάχνω χρόνια να
σε βρω
Και να σε χάνω πάλι

Πάνα σε έψαχνα
καιρό
Ήθελα να σου μιλήσω
Τραγούδια να σου

τραγουδώ
Στιχάκια να
απαγγείλω

πόνο μου
Στιχάκια να σου
γράψω

Μα γρήγορα ο ήλιος
πλάγιασε
Και ήρθε το σκοτάδι
Και μέσα μπήκα στη
σπηλιά
Και άρχισα να γράφω

Αλλά εσύ άλλα
τραγούδια σ'
ακουμπούν
Άλλα τα χείλη σου
λένε
Και λησμονείς ότι σου
έκλεψα
Και δεν το συγχωρείς
ακόμη

Ο Πάνας δεν φάνηκε
Και εσύ είσαι πολύ
μακριά
Για να σου πω τον

Δυο καρδιές

Δυο καρδιές, μπλε και κόκκινο
Σε δυο πίνακες είδα
Δίπλα η μια στην άλλη
Σημάδια μου στέλνει η μοίρα

Ήτανε μια μπλε καρδιά
σε γαλάζιο διάστημα γλιστρά
Η κόκκινη ακτίνες φέγγει
Σε ήλιο που ζεσταίνει
Δυο καρδιές, τόσο διαφορετικές
Δυο χρώματα, μοίρες κοντινές

Δεν ξέρω πια πιο χρώμα είσαι εσύ
Δεν ξέρω ποια καρδιά πόνεσε πιο πολύ

Ξέρω όμως πως και οι δυο
ζήσαμε ζωή εύθραυστη
Δυο καρδιές, μπλε και κόκκινο
Άχρωμα συναισθήματα για χόρταση

Βράδιασε νωρίς

Βράδιασε νωρίς
απόψε
Ο χρόνος βιάστηκε να
φύγει
Καινούργια μέρα
ξημερώνει
Τα ίδια όμως γίνονται

Απόψε που χωρίζουμε
Και το αποφασίζουμε
Σε σκοτεινό υπόγειο
Τα νιάτα μας ξυπνούν
Ξυπνούν τα πνεύματα
Και μας χαιρετούν

Κλαίει η αγάπη, η
στοργή
Κλαίει ο πόθος κι η
υπομονή
Σε μια γωνιά κάθεται
Ο έρωτας και λέει

Σε όλους τους
χρόνους
Τους αιώνες και τις
εποχές
Όπου και να
γυρνούσα
Από όπου με έδιωχναν

Ποτέ δεν διαφωνούσα
Σε αυτό το υπόγειο το
σκοτεινό
Ακόμη και εγώ δεν
αντέχω να δω

Ένα τέτοιο άδικο
χωρισμό
Γιατί είναι άδικο
Μια κόρη και ένα γιο
Να κλαίνε με
σπαραγμό

Και να πενθούν όπως
κι εγώ
Για δυο ψυχές που
Έρθαν μαζί στον
κόσμο αυτό
Να σβήνουν σαν ατμό

Ένα βέλος τελευταίο
έχω εγώ
Και στην καρδιά θα
ρίξω
Μπας και από την
πέτρα τρέξει νερό
Μπας και από χώμα
βγει ανθός

Και θα ζητήσω από
του δυο
Να ζήσουν
ευτυχισμένοι
Και στον Έρωτα θα
πω
Ένα δώρο να τους
φέρει

Να πάρει δυο καρδιές
Που έχουνε ραγίσει
Να τις ενώσει με
δάφνες δυνατές
Για πάντα να τις
σμίξει

Με το νου μου

Με το νου πάω όπου
θέλω
Σπάω πέτρες στο
Κάϊρο
στη σκιά της μεγάλης
πυραμίδας του Χέοπα

Πουλάω τάματα σε
ένα πάγκο
κάτω από το ιερό του
Απόλλωνα στους
Δελφούς

Τοποθετώ λάμπες σε
κολόνες στο Παρίσι
και τα νερά του
Σηκουάνα φαίνονται
πιο βρώμικα το βράδυ

Κρεμιέμαι από ένα
ατσάλινο δοκάρι
Διακόσια μέτρα από
το έδαφος, στο
κέντρο του Μανχάταν

Ρίχνω κάρβουνο στην
καρδιά μιας
ατμομηχανής

Κοιτάω από το θολό
τζάμι τα χιονισμένα
βουνά της Σιβηρίας

Πετάω πάνω από τον
Ατλαντικό
σε ένα φουσκωτό
λουκάνικο όπου
κυρίες πίνουν τσάι

Άνδρες μιλούν για τα
λεφτά τους και τις
επενδύσεις
Στην Γερμανία και την
Αμερική

Παντού πηγαίνω,
όπου και όποτε
θελήσω
Βιάζομαι όλα να τα δω
και να τα συναντήσω

Από όλα τα μέρη του
κόσμου και τις εποχές
Μαζί σου θα ήθελα να
δω δροσερές
ακρογιαλιές

Χρυσές ανατολές, στα
βάθη των ωκεανών
Να τραβήξουμε εκεί
που άνθρωπος
Δεν όρισε γραμμή, δεν
άνοιξε γενιά

φτερά
Μείναμε εδώ, και
αυτό είναι αρκετό
Μαζί σου, το ανήσυχο
μου εαυτό παρηγορώ
Όταν τα σχιστά σου
μάτια το πρωί κοιτώ

Αλλά κόπηκε η
άγκυρα, καήκαν τα

Ακροθιγώς

Τι να κάνω, πως ξεκινώ. Τι κρατάω, τι πετώ
Αφήνω τις μέρες να περνούν. Σαν πέταλα το χώμα
μου πατούν

Να θυμηθώ

Γιατί να θυμηθώ

Τι νόημα έχει

Αυτά τα χέρια μάτωσαν

Από τις καλοσύνες

Τα νύχια μου σπασμένα

Πόσο βαθιά θα σκάβω

Όσο κι αν σκάβω δεν θα βρω

Αυτό που έχω χάσει

Ο θησαυρός μου είσαι εσύ

Ο ήλιος η θάλασσα μου

Σου κρατώ το χέρι να πάμε μακριά

Μα γλιστράς συνέχεια

Στην άκρη του δρόμου

Στην άκρη του δρόμου

Σταμάτησα φως μου

Βγήκα στο δρόμο

με ένα σακί στον ώμο

Με σκέπασαν της νύχτας τα αστέρια

Ένα όραμα είδα μπροστά μου

Τ' αστέρια κοιτούν με απορία

Κατεβαίνει το φεγγάρι λιγνό

Το κεφάλι γυρνώ

Σκοντάφτει στα πόδια μου

Τα αστέρια τρομάζουν

Φωτιές που σβήνουν

Ώσπου μένει ένα νεκρός ουρανός

Όσα πάθη

Όσα πάθη όσα λάθη
έχω κάνει
Πόσα χρόνια τόσα
λόγια έχω μάθει
Να σου λέω και να
κλαίω

αγκαλιά ανοιχτή
Χελιδόνι θα μπει,
φωλιά ανοιχτή θα
βρει
Και θα σου
τραγουδήσει

Αν μπορούσα, θα
γυρνούσα στην αρχή
Στο σχολείο, στο
θρανίο, στην πρώτη
μας στιγμή
Να σου πω, το
μυστικό

Δυο σπόρια θα
πετάξει, δυο άνθη θα
αφήσει
Δυο λουλούδια θα
ανθίσει

Να μην φοβάσαι, μην
κοιμάσαι ως τη
χαρ αυγή
Σήκω ψηλά, μπορείς
ξανά να δεις την
αλλαγή

Μυρωδιές του Μάη,
χαμόγελο ζητάει,
αγκαλιά νυχτερινή
Βράχος θα γενεί

Άσε να λεν, κόψε τα
δεν ζήσε σαν παιδί
Κράτα ζεστή, την
ψυχή, η αγάπη δεν
αργεί
Πίστεψε, κράτησε την

Θα μεγαλώσουν, θα
ζυγώσουν, χέρια θα
απλώσουν
Βήματα μικρά,
βλέμματα ανοιχτά,
λόγια αληθινά

Βαρκάδα στον Άδη

Παίρνω ότι θέλω και
κάνω ένα βήμα
και βγαίνω από το
ρέμα
και δεν κοιτάω μακριά
αλλά στα δυο μέτρα
είναι ένα κύμα που
ξεπηδά

Γιατί εγώ και την
ψυχή σου δίνω
για μια ευκαιρία στον
ουρανό
για μια βαρκάδα με
τον Άδη
αρκεί εκεί να είμαι
μοναχός

Και έχει την μορφή
σου την δική σου όψη
σαν τέρας με τα νύχια
κόβεις της αυγή
και η επόμενη μέρα
που θα γεννηθεί
μια απότομη στροφή
και βγαίνω στην αυλή

Και όταν έρθει αυτός
ο στίχος στα αυτιά
σου
μην νομίσεις είναι
αλλουνού
μόνο κάνε μου μια
χάρη και μην το
τραγουδάς
γιατί κοντά σε βλέπω
να με ακουμπάς

Πάρε με τώρα από
εδώ, θα σου δώσω τα
κλειδιά
της ψυχής μου το φως
αν με αρπάξεις
και πήγαινε με όπου
μπορείς
μόνο εκεί ξανά να μην
μου ξαναπείς

Αλλά τι κάνω εγώ, και
τι σου τραγουδώ
μ' αφού οι νότες που
πετούν εσένα γνέφουν
και σου φωνάζουν
πως κάποιος μακριά
για το όνομα σου
ταξιδεύει για

τελευταία του φορά

Κι η ζωή από κοντά
του έχει φύγει
και λέει λόγια
φωναχτά
για να τ' ακούει όλος
ο κόσμος
και αυτοί που είναι
κάτω χαμηλά

Μα σαν το
τραγουδήσεις, τα
λόγια του μην πεις
Μόνο άκου αυτό το
στίχο, το τέλος που

είναι θλιβερό
γιατί αν το
τραγουδήσεις και
χαθεί σε μια στιγμή
με στον Άδη για
αιώνες θα βρεθεί

Και είμαι εδώ και
περιμένω
με της σάρκας τους
σοφούς
αχ. υπομονή δεν είχες
και τραγούδησες
γλυκά

Δεν αλλάζουν οι καιροί

Είναι της ζωής σοφία και βαθιά πληγή
Πως δεν αλλάζουν οι καιροί

Ξέρω ότι προσπαθείς και δεν φταις εσύ
Για όσα γίναν στο νησί

Δεν είχες όριο και όσιο στη συμπεριφορά
Θυμάσαι στο έλεγα συχνά

Μα δεν με άκουγες, συνέχιζες τον ίδιο χαβά
Σε άλλα νερά θα πλέω πιά

Δεν θέλω πλέον οδηγό, ούτε να καθοδηγώ
Να λέω τι να κάνει και πως να μου φερθεί

Θέλω απλά για μια στιγμή
Όσα σου έχω πει, η καρδιά σου να σκεφτεί

Ρωτάς τι θα κάνω

Ρωτάς αν θα γυρνούσα
Τι θα έκανα αν μπορούσα

Σε δρόμο παλιό γκρεμισμένο
Ζητάς να βαδίσω περιμένω

Τι να κάνω, πως ξεκινώ
Τι κρατάω, τι πετώ

Αφήνω τις μέρες να περνούν
Σαν πέταλα το χώμα μου πατούν

Λάσπη η ψυχή μου
Φωτιά στη ζωή μου

Να σβήσω δεν μπορώ
Βροχή θεέ ρίξε σου ζητώ

Και τώρα τι;

Και τώρα τι;
Τώρα πώς θα συνεχίσω
Πώς θα ζήσω
Και πώς θα αγαπήσω

Μέσα στη νύχτα
Όταν τα φώτα σβήνουν
Μένω μόνος εδώ
Μια ακόμα φορά

Σε μια άλλη ζωή
Και τώρα γιατί;
Γιατί τώρα;

Αν ρωτώ είναι
Γιατί δεν μπορώ
Δεν αντέχω δεν
Το καταλαβαίνω

Τα φώτα σβήνουν
Η αυλαία πέφτει
Και μένω μόνος στη σκηνή
Σε ένα άδειο θέατρο
Με κλειστές τις πόρτες εξόδου

Στον ήλιο δεν υπάρχει χρώμα

Μην τρέμεις
Σκούπισε τα δάκρυα σου
Στον ήλιο δεν υπάρχει χρώμα
Κράτα τα μάτια σου κλειστά

Δες με την καρδιά σου
Εικόνες, χρόνος ξεθωριάζουν
Στο σκοτάδι υπάρχει χρώμα
Κράτα τα μάτια σου ανοιχτά

Λόγια τρυφερά

Ποιος σου είπε λόγια τρυφερά
Σου χάρισε όνειρα ζωγραφιά

Κουβάρι έκανε πολύχρωμες στιγμές
Έραψε με μεταξένιες κόκκινες κλωστές

Να έχεις εσύ ζωντανές χαρές
Και μένα τώρα δεν μπορείς
Και σήμερα να δεις

Κάθε πρωί είναι δύσκολο
Δεν ξέρω τι να κάνω

Ορκίζομαι ότι απ' τη σιωπή
Μια μέρα θα πεθάνω

Πάμε φώναξα

Πάμε φώναξα μια φορά
Να πάμε που να πάμε

Είναι ο δρόμος δύσκολος
Δεν ξέρω τι ζητάνε

Μου ζητά να σε δω
Να σου μιλήσω

Στα μάτια σε κοιτώ
Τι γυρεύεις εδώ

Στην εστία

Δεν είχε ακόμα
χαράξει
Κολυμπούσα σε μια
θάλασσα από
γράμματα
Οι λέξεις ήταν
καράβια
Τα κεφαλαία λιμάνια

Και το φως από το
δρόμο
Φώτιζε ένα σκοτεινό
δωμάτιο
Στον πρώτο όροφο
μιας
Φοιτητικής εστίας

Στην πόρτα
ακούστηκε ένα χτύπος
Βήματα αργά, δυνατά
Ακούγονται έξω από
την πόρτα
Ποιος είναι τέτοια
ώρα
Και τι ζητά

Έκλεισα το βιβλίο και
από μέσα
Άκουσα στριγκλιές

από μάγισσες
Καθώς καίγονταν
στην πυρά
Περπάτησα αργά
προς την πόρτα

Κοντοστάθηκα για
λίγο
Για μια στιγμή
σκέφτηκα
Να κρυφακούσω, να
καταλάβω
Τι είναι πίσω από μια
καφέ
παλιά πόρτα
δωματίου
που ο πιο αχνός αέρας
θα μπορούσε
να την κάνει κομμάτια

Κόλλησα το αυτί μου
στη πόρτα
Μέσα από ρόζους,
παλιά πριονίδια,
από δάση που δεν
γνώριζα
χέρια που έπλασαν
αυτή τη πόρτα
άκουγα τους παλμούς

να ανεβαίνουν
και να χτυπούν
ρυθμικά και μετά ένας
κρότος

Κοίταξα τα πόδια μου
Ένα ρυάκι από
κόκκινο νερό
προχωρούσε και
έμπαινε κάτω από την
πόρτα

Μια σκέψη πέρασε
από το μυαλό μου
και η καρδιά μου
χτυπούσε τώρα
έντονα, πιο γρήγορα,
πιο δυνατά

Ποιανού είναι το αίμα
Ας ήταν δικό μου είπα
Το αίμα κάλυψε τα
πόδια μου

Δεν άνοιξα την πόρτα.
Γύρισα με πίσω
βήματα και έκατσα
στο κρεβάτι.
Και άνοιξα την
τελευταία σελίδα

Στο τέλος έγραφε

«Σίγουρος μην είσαι
και μην λησμονείς.
Το αίμα δεν είναι δικό
σου αλλά των άλλων.
Πόσο χαρούμενο σε
κάνει αυτό?»
Ποιος θάνατος είναι
δικαιότερος

Αυτός που συμβαίνει
έξω ή μέσα από
την πόρτα σου.
Αν άνοιγες θα ήσουν
εσύ, ο ήρωας
ο πρωταγωνιστής ο
γενναίος.

Τώρα δεν είσαι εσύ.
Κλείσε κοιμήσου
ήσυχα.
Αν ακούσεις άλλο
θόρυβο μην διστάσεις.
Άνοιξε, φώναξε.
Κάποιος είναι εκεί
έξω!

Ένας δυνατός χτύπος
διέκοψε την

ανάγνωση μου.
Δεν ερχόταν από έξω
αλλά από
την καρδιά μου που
ράγισε.

Έπεσε, γλίστρησε με
το κεφάλι μου
να κοιτά την πόρτα.
Το αίμα ακούμπησε τα
δάχτυλα μου.
Το ψυχρό μου πνεύμα
ανυψώθηκε
Ωραία που είναι η
πόλη από ψηλά
Ο ήλιος βγήκε και με
έκαψε και χάθηκα για
πάντα.

Μια μέρα

Θα σου πω τι έκανα μια μέρα του Νοέμβρη

Σου είπα πώς δεν άντεχα
Σου είπα πως δεν πρέπει
Να συνεχίσουμε πως είναι αδύνατο

Την ζωή μου εγώ για μια φορά
Θέλω να αποφασίσω
Και αν δεν γίνει αυτό
Θα πάω να αυτοκτονήσω

Έκανα αυτό που εσύ μου είπες
Σε άκουγα στον ύπνο σου
Ελευθερία να ζητάς
Από τις σφαίρες σου έλεγες
Πως γέμισες με τρύπες

Και τώρα είναι η στιγμή
Που τόσο λαχταράς

Για να σου πω εγώ τι είδα μια μέρα του Νοέμβρη

Το στόμα σου κουβέντες παχιές
Στο λίκπος πνιγμένες
Και μια καρδιά που κάρβουνο
Μπροστά της μοιάζει με διαμάντι

Με ποια αυτιά κοιτάς
Με ποια μάτια ακούς
Ότι άκουγες με αυτιά γεμάτα μίσος
Ότι έβλεπες με μάτια δίχως ζωή

Δεν έμαθες ποτέ, ποτέ σου να χωρίζεις
Την αλήθεια από τη πλάνη
Το ψέμα που ορίζεις

Ξύπνα είσαι εδώ
Δεν μπορείς να με αγνοείς άλλο
Δεν με άκουγες ποτέ και ας βαρούσα δυνατά στο
στήθος

Μα στην καρδιά σου φίμωτρο
Κανείς δεν μπορεί να βάλει
Όσο με σκεπάζεις έρχομαι
Δυνατά και σου χτυπώ

Τελευταία κουβέντα θα σου πω
Πριν σε αποχαιρετήσω
Στο τελευταίο μου χτύπο
Πάρε θάρρος και ζήτα συγχώρεση

Ζήτα γονατιστός να σε λυπηθεί η πλάση
Και πες τους πως γεννήθηκες
Μουγκός και λόγια παράξενα σου μάθανε

Πες πως ήσουν τυφλός
Και αγάπη δεν μπορούσες να διακρίνεις

Και αυτά και εσύ έλεγες
Χωρίς να γνωρίζεις

Ότι όταν είδες φως
Νόμιζες πως σκοτάδι είναι
Και τη νυχτιά την νόμιζες
Σαν πρώτης ώρας αυγή

Και εγώ που θα σε δω
Όλα να τα διαγράφεις
Το στήθος σου διάπλατα
Να ανοίγεις να έρθει πίσω εκείνη

Ένα μακρόσυρτο τραγούδι
Στον ύπνο σου θα πω
Θα σταματήσω να σου λέω
Για αυτά που σου έλεγα μικρέ μου

Φτερά θα ανοίξω να σε δω
Και άλλο χτύπο δεν θα κάνω

Όχι δεν θα πω

Όχι δεν θα πω
Ρίζες βγάζω στο νερό

Πέτρα παίρνω και χτυπώ
Ρυάκι να τρέξει να σωθώ

Για να σου υποσχεθώ
Σε στύλο θα δεθώ

Γλυκά λόγια να μου πεις
Φαρμάκι να μου βρεις

λ Το ψηφιακό βιβλίο διανέμεται **ελεύθερα και δωρεάν** προς όλους. Μπορείτε να το διαβάσετε σκανάροντας το QR code.

Γράφουμε ποίηση γιατί βαδίζουμε σε τεθλασμένο μονοπάτι,
ζούμε σε διαγώνια διάσταση, κάτω από τον πολύγωνο κόσμο
σαν μια ανόητη μικροσκοπική σταγόνα μελάνι σε λευκό χαρτί.
Γράφουμε για να βρούμε την ηθαγένεια μας.

— Γιώργος Μάρτης

Publika

Ανοιχτά διαδραστικά βιβλία
www.publika.gr

